EGD| M| 4642

திராவிடநாடு

விலை அணா 2 ஆண்டுசந்தா ரூ 7 இலங்கை 15 சதம் மலாய்நாடு 12 காசு

மலர் 7 | 18—7—48 | இதழ் 5

திரண்டு வாரீர்!

[சு. வ. தியாகராசன்]

—✲—

அன்னைமொழி நமக்கும் ஒன்றுண்டு என்றே
அறியாத தற்குறிகள் மலிந்த நாட்டில்
அன்னைமொழிக் காதரவு தருவாரில்லை
ஆளவந்தார்க் கதுகுறித்துக் கவலையில்லை.
இன்னிலையில் எழிலற்ற வளமை யற்ற
நுண்கலைகள் தொன்னூல்கள் ஏது மற்ற
வண்டமிழர்க் குதவாத 'இந்தி' தன்னை
வலியுறுத்தித் தமிழகத்தில் நுழைப்ப தேனோ?

தாய்நாட்டை ஆட்சிசெயத் தண்டமிழ் உண்டு
தரணியெலாம் ஏவல்கொள ஆங்கில முண்டு
வாய்செத்த இந்தியினை வருந்திக் கற்றால்
வரப்போம் பலனேதுவோ? வாழ்வு நல்கும்
தாய்நாட்டுப் பற்றொழிந்து தமிழர் எல்லாம்
தான்றோன்றி வடவருக்குத் தாசராக
நோயூட்டும் இச்செயலை எதிர்த்தொழிக்க
நேர்மை மிகு தமிழர்களே திரண்டு வாரீர்!

என் வாழ்வு

15-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

"நீ, என்னை ஏய்த்துவிட்டதும், என் மனம், மகா வேதனை அடைந்தது. புலம்பினேன். ஈஸ்வரா! இந்த மாமிசப் பிண்டத்தின் மீது கொண்ட மோகாந்தகாரத்தில் ஆயிரத்திலோர் பாகம், பதினாயிரத்திலோர் பாகம், உன்மீது பக்தியாக்கி இருந்தால், அவள், ஒரு ஜெமீன்தாரனுக்காக என்னைக் கை விட்டது போல, நீ, செய்வாயோ! ஒருக்காலும் கைவிட்டிருக்கமாட்டாய்! நான் நீசன்—பாபி—உன்னை மறந்தேன்—உத்தம தருமத்தை இழந்தேன்—உலக போகத்தில் இச்சை வைத்து அலைந்தேன்—அவதியுற்றேன்—கேவலம் ஒரு தாசி கூட என்னைக் கை விட்டுவிட்டாள்—நான் காதகன்—காமுகன்—கபோதி—கசடன்—என்றெல்லாம், என்னை நானே நிந்தித்துககொண்டேன்—ஈஸ்வரா! நான் கெட்டதும் பட்டதும் போதும், இனி, உன் பாத மலரே கதி என்று கதறினேன்—அன்றிரவு கனவில் கருட வாகனத்தின் மீதேறி வந்தார், பகவான்; "எழுந்திரடா" என்றார்—"இனி, நீ தன்யனானாய். நேரே, டில்லிக்குப் போ. அங்கு, நமது ஆணையைக் கூறு, இன்னின்னாரிடம்—அவர்களிடம் நான் கனவில் கட்டளை பிறப்பித்திருக்கிறேன், ஆகவே உன்னை அவர்கள் வரவேற்பார்கள்—அவர்களிடம் கூறி, மானசீக கோகுலம் ஏற்படுத்து, என்று உத்தரவிட்டுவிட்டு மறைந்தார். அதனாலேதான், நான் இந்தத் தலத்தை அமைக்க முடிந்தது" என்று கணபதி சாஸ்திரி கூறினான் ஒருமுறை. பொய்தான். ஆனால், இபபடிப் பல முறை பொய்களைச் சொல்லி, அலுத்த பிறகு, நிஜம் பேசுவான் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு; எனவே சகித்துக் கொண்டேன், அவன் பொய்களை. "உண்மையைச் சொல்ல மாட்டீர்கள்!" என்று மறுபடியும் கேட்பேன்— மறுபடியும் ஏதாவது புளுகுவான்.

"உண்மை இதுதான். உன் நய வஞ்சகத்தால், என் மனம் வெந்து விட்டது. சே! இனி இவள் முகத்திலும் விழிக்கக் கூடாது என்று தீர்மானித்து, தீர்த்த யாத்திரைக்குக் கிளம்பினேன்—திவ்ய க்ஷேத்திரங்களை எல்லாம் தரிசித்துக் கொண்டு, கடைசியில் இமாசலம் வந்து சேர்ந்தேன். அங்கு, ஒரு தவசியிடம் சீடனாகி, தவம் செய்து வரப்பிரசாதம் பெற்றேன்" என்று ஒரு வேளை கூறினான். நான் நம்பமாட்டேன் என்பது தெரியும்—இருந்தாலும், அவனுக்கு அவ்விதம் பேசுவதிலே, ஒருவகைச் சந்தோஷம். கடைசியாக உண்மையைச் சொன்னான்.

"லட்சுமீசந் என்றோர் கோடீஸ்வரன், இந்த டில்லிப் பட்டணத்துக்கு இருபது மைல் தொலைவிலே உள்ள கிராமத்திலே வசித்து வந்தான். அவனுக்கு ஏராளமான பூஸ்திதி. பெரிய வியாபாரம். நான், உன்னை விட்டுப் பிரிந்ததும், பல இடங்களில் சுற்றி விட்டு, கடைசியாக, அவனைத் தற்செயலாகக் கண்டேன். அவன் தன் கிராமத்தில், ஒரு சிறிய கோயிலைப் புதிதாகக்கட்டி, அதற்கு, விசேஷமான பூஜைகள் செய்தான்—அதற்கு மகத்துவம் ஏற்படுத்த விரும்பி, தெற்கே உள்ள திவ்ய க்ஷேத்ரத்திலிருந்து அர்ச்சகரைத் தன் கோயிலுக்கு வரவழைத்து, வேலைக்கு அமர்த்த எண்ணினான்—நான் அவனைச் சந்தித்தது, பழம் நழுவிப் பாலில் விழ்ந்தது போலாயிற்று. நானே அந்தக் கோயில் பூஜைக் காரியங்களைக் கவனித்துக் கொண்டு வரலானேன்—அத்துடன்—அவனுடைய வீட்டிலேயும், நான் தான் பூஜைசெய்வது. இந்த இரண்டு உத்தியோகமும், எனக்குக் கூடுமான வரையில் நல்ல வருமானம் கொடுத்தன. நிம்மதியாக இருந்தேன். தூரதேசத்தில் வசிக்கிறோம்—நமது சிநேகிதர்களை விட்டுப்பிரிந்து தனிக்குடியாக இருக்கிறோம், என்ற ஒரு மனக்குறை தவிர, வேறு கிடையாது. கோயிலிலே நான், பல உத்சவாதிகளை ஏற்பாடு செய்தேன்—அப்போதெல்லாம், சன்மானம் கிடைக்கும். எனக்குக் குடியிருக்க லட்சுமீசந், ஒரு தனி ஜாகையும் தானமாகக் கொடுத்திருந்தான். வேளைக்குப் படி கறக்கும் நல்லபசு—அதைக் கவனித்துக்கொள்ள ஒரு ஆள்—சமயலுக்கு ஒருபையன்—வீடு பெருக்க மெழுக ஒருபெண், இவ்வளவும் கிடைத்து, நான் சுகமாகக் காலந் தள்ளிக் கொண்டு வந்தேன். லட்சுமீசந்துக்கு, வியாபாரம் டில்லியில். இரவு எட்டு மணிக்குமேல், மோட்டாரில் கிராமம் வருவான், ஒவ்வோர் நாளும்.

லட்சுமிசந்துக்கு, இரண்டாந்தாரமாக ஒரு இலாவண்யவதி வாய்த்திருந்தாள்—அவள் பெயர் அகல்[யா]
அழகும் இளமையும் மிகுந்த, அ...
அகல்யா, லட்சுமிசந்துக்குப் பே...
யாக இருக்கக் கூடிய பருவ...
ஏழைக் குடும்பமாம்—என...
இலட்சாதிகாரியான அந்தக் கி...
ழுக்கு அவள் வாழ்க்கைப்பட்டி...
தாள். கிராமத்திலே, சேட் இல்ல...
போது சிலர், இது பற்றிக் கேலி...
கப் பேசுவதுண்டு—ஆனால் எதி...
யாரும் ஒரு வார்த்தையும் ...
முடியாது—லட்சுமி சந்துக்குச் ...
வாக்கு அமோகம்.

வழக்கப்படி, மாலை பூஜைக்...
நான், சேட் வீடு சென்றே...
பூஜை அறையிலே உட்கார்...
பூஜையைத் துவக்கினேன். பக்...
அறையிலிருந்தோ, அதை அடு...
அறையிலிருந்தோ, லட்சுமிசந்...
மனைவியின் பேச்சுக்குரல் கேட்ட...
உற்றுக்கேட்டேன், அவள் ஆ...
மாகச்சிரித்துக்கொண்டு பேசி...
—வேறு யாரோ, 'குசுகுசு' வெ...
பேசுகிறார்கள்—முத்தம் கொடுக்...
சத்தம் கேட்டது, திடுக்கிட்டே...

(தொடரும்)

4-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

பொன்னொடு வந்து
கறியொடு பெயரும்
வளங்கெழு முசிறி."

அதாவது, சுள்ளியென்...
சிறந்த ஆற்றின் வெள்ளிய ...
கலங்கக் களிப்புடன் வந்த ...
கலங்கள், பொன்னொடு வந்து ...
கொடு போயின என்பது பெ...
இவ்வாறான பழந் தமிழ்ப் பா...
பலவற்றால் நம நாட்டு வா...
பெருமை சிறப்புடன் விளங்...

மேலும், இசைக்கலை, சிற்ப...
ஓவியக் கலை, விஞ்ஞானம், ம...
வம், ரசாயனம் முதலிய அ...
துறையிலும், நாகரிக வ...
யிலும் நம் தாய் நாடு பல...
காலத்திலிருந்தே வெகுதூரம்...
னேறியிருந்தது என்று சொ...
துடன், மேற்படி துறைகளி...
நாடுகளெல்லாம் நம் நாட்டை...
பற்றியே முயற்சியும் சிரத்...
கொண்டு வெற்றிபெற்றன ...
சொல்லுவதும் மிகையாகாது ...
துணிவுடன் சொல்லுவோம்.

(தொடரும்)

திராவிடஸ்தான்!

[சாத்தூர் சா. இராமசாமி]

சென்றவாரத் தொடர்ச்சி

நமது பெருமைக்குரிய தாய்நாடு வெப்பமும், தட்பமும் ஒப்ப வாய்க்கப் பெற்றிருப்பதால், அதனுடைய இயற்கை எழில்வளம் உடலுக்கும், உயிருக்கும் இனிமை பயக்க ஏற்றதாக இருக்கிறது. இன்னும் நமது நாயகத்தை, குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்று பாகுபடுத்தி அதனதன் இயல்புக்கேற்ற முறையில் இன்ப வாழ்வு நடாத்தி வந்தவர் நமது முன்னோர்கள். எங்கும் புகழும் நமது தாய் நாட்டில் சுகவாழ்வுக்கேற்ற மலைகளும், காடுகளும் கலந்து நிறைந்திருக்கின்றன. இயற்கையோடமைந்த இன்பவாழ்வளிக்கும் குற்றாலமலை, கொல்லிமலை, கொடைக்கானல், திருக்கழுக்குன்றம், திருச்செங்கோடு, திருவண்ணாமலை, பச்சைமலை, சென்னிமலை, சேர்வராயன்மலை, பழனி, நீலகிரி, முதலிய மலைகளும், மலைசார்ந்த இடங்களும் மனிதவாழ்வுக்கு உற்ற துணை புரிபவனவாக இருக்கின்றன. வேங்கடத்தெழும் இயற்கை மணமும், பொதிகையிலெழும் தென்றற் காற்றும் ஒன்றுசேர்ந்து நீமைம் முதற் கோடுகளில் தாங்குற்றுத் தேக்குமாறு கீழும், மேலும் தொடர்ந்தும் அடர்ந்தும் அரண் செய்யும் மலைக் கோவையின் காட்சி வேறு எந்நாட்டுக்கும் இல்லாத தனியாய சிறப்பாகும். இன்னும் அப்பெருமலைகளின் குட்டிகளெனக் காட்சியளிக்கும் சிறு சிறு வரைக்கூட்டங்களில் சிறப்பும் பார்த்து மகிழவேண்டியவை. பாலியும், பெண்ணையும், காவிரியும், கொள்ளிடமும், வைகையும் பொருநையும் அகில்தாங்கி மணி கொழித்து அதிர்ந்தோடும் அழகை ஆண்டுக்கணக்காய் வர்ணித்துக்கொண்டிருக்கலாம்.

இன்பமயமான இவ்வியற்கைநாட்டில் பல்லாண்டு பல்லாண்டு பரம்பரையாய் வாழ்ந்துவரும் நமது மொழி தமிழ், தமிழ்என்பதற்கு இனிமையென்று பொருள், 'தமிழ் தழியசாயலார்,' 'தமிழ்சேர்காஞ்சி,' என்று நம்முன்னோர்கள் இனிமை எனும் பொருள்படத் தமிழ் எனும் சொல்லைக் கையாண்டுள்ளனர். இன்னும் இசை, இயல், கூத்து என்று நம்முன்னோர்கள் முத்தமிழாய் வகுத்தமுறையைத்தான் இவ்வுலகின் ஏனையநாட்டு மொழியாளர்களும் பின்பற்றி அறிவு வளர்ச்சியிலும், நாகரிகத்துறையிலும் முன்னேற்ற மெய்தினர் என்பது கண்கூடு. இவ்வாறு அகில உலக உயர் வாழ்வுக்கு வழிகாட்டியாய் நின்ற நம் தாய்மொழியாம் தமிழ்மொழியோடு இனமுடையவையே தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் துளுவு ஆகியமொழிகளும். அதாவது அவைகள் தமிழ்மொழியின் சிற்றில்கள் எனலாம். இது பற்றியே மனோன்மணியம் ஆசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள்,

"எத்திசையும் புகழ்மணக்க
விருந்த பெருந் தமிழணங்கே!
பல்லுயிரும், பல உலகும்
படைத்தளித்துத் துடைக்கினு
மோர்,
எல்லையறுபரம் பொருள் முன்
னிருந்தபடி இருந்ததுபோல்,
கன்னடமும், களிதெலுங்கும்
கவின் மலையாளமுந்துளுவும்,
உன்னுதிரத்துதித் தெழுந்தே
யொன்று பலவாயிடினும்
ஆரியம்போல் உலகவழக்கழிந்
தொழிந்து சிதையாஉன்
சீரிளமைத்திறம் வியந்து
செயன் மறந்து வாழ்த்து
துமே."

என்று கூறியுள்ளார்.

நமது முன்னோர்கள் நமக்குரிய வாழ்வுமுறை இரண்டுவிதக் குறிக்கோளாக அமைத்துப் போந்தனர். அவையாவன; அகம், புறம் என்பதாம். இதனைத்தொல்காப்பியர்திறம்பட எடுத்தோதியருளினர்.

மனதிற்கு அழியாத இன்பத்தை நல்குவது அறப்பொருள். அதாவது காதலின்பம் அல்லது அன்பு என்பதாம். புறப்பொருள் என்பது அகப்பொருளைக் காப்பதற்குச் செய்யும் போர் அல்லது வெற்றி என்பதாம்; இஃது வெளியுலக இன்பம் நுகர்வதாகும். இவைதான்நமது முதன்மையான கலாசாரமுமாகும். இவற்றை அடிப்படையாகக்கொண்டே சங்க இலக்கியங்கள் எழுந்தன. இல்லற இன்பத்தின் காதலின்பக்காதைகளை விவரிப்பது அகநானூறு. வாழ்வுப் போராட்டத்தின்வெற்றிப்பிரதாபங்களை வர்ணிப்பது புறநானூறு.

அகவாழ்விலும் சரி, புறவாழ்விலும் சரி, மானம் ஒன்றே தலைமை தாங்கி அவ்விரு இயல்புகளையும் சரிவர நடத்திச்சென்றது. எதுவரினும் சகிப்பர் தமிழர்; ஆனால் இழுக்குறச் சம்மதியார். இதனாலேயே வள்ளுவர்பெருமான்,

"மயிர் நீப்பின் உயிர் வாழாக்
கவரிமான் அன்னார்
உயிர் நீப்பர் மானம்வரின்"

என்று தமிழர் சமுதாயத்தின்வாழ்வு இயல்பை வர்ணிப்பாராயினர்.

இல்லறக் காதல் வாழ்வுக்குக் கற்பொழுக்கமே சிறந்த உயிராகவும் புறவாழ்வுக்கு வீரமே குறிக்கோளாகவும் தமிழர்கள் போற்றிவந்தார்கள்.

மலைபோன்ற துன்பம் வரினும் அஞ்சாத ஆண்மை, உயிர் போயினும் உண்மையை ஒளியாமை, போரில் புறமுதுகு காட்டாமை முதலிய வீரக்குணங்கள் தமிழர் பிறப்போடு ஒட்டியவை. ஏமாற்றுதல், வஞ்சித்து வாழ்தல், கோழைத்தனம் காட்டுதல், துன்பத்தைக்கண்டு அஞ்சுதல் இவையே இழுக்குடைமை என்று எண்ணி வீரவழியில்வெற்றி வாழ்வு நடத்தினார்கள் அவர்கள். பண்டைய நம்மக்கள் இளமைமுதலே போர்ப் பழக்கம் பெற்றிருந்தனர் என்பதும் நம் இலக்கியங்களிலிருந்து தெரிகிறது. இதற்குப் புறநானூறு கூறும் போராட்டக் காதைகளே சிறந்த சான்றுகளாகும்.

கல்வி வளர்ச்சியிலும் நம் நாட்டு முன்னோர்கள் நூற்றுக்கு நூறு கற்றறிந்த மக்களாகவே காணப்பட்டனர். ஆண்களைப் போலவே பெண்களும் சமகல்வி பெற்றுப் புலவர்களாகிச் சான்றோர் அவையில் சமயிருப்புப் பெற்றனர் என்பதற்கு ஔவைப் பாட்டியார், காக்கை பாடினியார், கண்ணகி அம்மையார் போன்றவர்களே சான்றுவார்கள். இக்காலத்துப் படித்தவர்கள்

தமிழ்க் கவி பாரதியார் பாடல்களையும், தமிழர் இலக்கியக் கவி பாரதிதாசன் 'பண்'களையும், தேசியக் கவிகளான இராமலிங்கம், தேசிக விநாயகம் முதலியோர் இசைகளையும் எளிதில் புரிந்து கொள்ளுவதுபோல அக்காலத்து மக்கள் தொல்காப்பியம், திருக்குறள், அகம், புறம், ஐங்குறு நூறு முதலிய இலக்கியப் பாக்களை எளிதில் உணர்ந்திருப்பர் என்பது தெளிவு. மேலே கூறிய அகப்பொருள் புறப்பொருள் வாழ்க்கை அறிவுகளையும், கீழ் கூறப்போகும் நுண்ணறிவு கொண்ட நுட்ப திட்பங்களையும் கடைப்பிடித்தொழுகிய மக்களனைவரும் நன்கு கற்றுத் தெளிந்திருப்பர் என்று எளிதில் அறியலாம்.

கைத்தொழில் முறையில் அளவிடற்கரிய அநுபவங்களை கைக்கொண்டொழுகினர் நம் பண்டையர்கள். அவர்களின் கைவினைத் திறம் பற்றித் தமிழர் நூல்களான சிலப்பதிகாரம், சிறுபாணாற்றுப்படை பெரும்பாணாற்றுப்படை முதலிய இலக்கியங்களிலும், மேனாட்டில் மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்வாழ்ந்த சரித்திரக்காரர்களான லாசன், தாமஸ்பௌல் சீல், சாணக்கியர், மகாஸ்தனிஸ் போன்ற பேராசிரியர்களும் திராவிடநாட்டின் கைத்தொழில் திறமையைப் போற்றியுள்ளனர்.

அழகான மெல்லிய துணி நெய்தல், சாயம் தோய்த்தல், தோல் பதனிடுதல், முகம் பார்க்கும் பளிங்கு செய்தல், குடும்பவாழ்வுக்கு அவசியமான தட்டு முட்டுச் சாமான்கள், இன்னும் ஆண்களும் பெண்களும் அழகாக அணிந்துகொள்வதற்கென்று கற்களிலும், மீன், மிருகம் ஆகியவைகளின் கொம்புகளிலும் நுண்ணறிவு மிகுந்த நுட்பமான வேலைப்பாடுகள்செய்து அழியாதவண்ணம் பூசி ஆபணரங்களாக உபயோகித்தவர்கள் ஆதியில் திராவிடர்கள் தான் என்பனபோன்ற அநேக கைத்தொழில் வினைகள் பண்டையத் தமிழ் நாட்டிலே ஏற்பட்டிருந்தன.

மேலும் போர்க்காரியத்திற்கென்று ஏற்பட்ட கைவினைப்பாடுகள் இன்னும் அற்புதமாக—உலகமே கேட்டு ஆச்சரியப்படும்படியாக அக்காலத் தமிழர்கள் திறமையைக் காட்டியுள்ளனர். அதாவது மனிதன் உதவி இல்லாமலே மதிற்சுவர்கள் போரிட்டிருக்கின்றன. கோட்டைச் சுவர்மீது இயந்திரப் பொறிமணிதனை நிறுத்திவைத்து அதன் மூலமாக ஈயக் குண்டுகளை வார்த்து எதிரிகள்மீது வீசும்படி செய்வதும், மற்றும் பண் மாரி பெய்வதுபோல் கவண்கற்களைச்சரமாரியாய் அள்ளிப் பொழியச் செய்வதுமான பொறி அமைப்புகளும், மயில் போன்ற பொறியொன்றில் மனிதன்நுழைந்துகொண்டு வானவீதியில் பறந்து செல்வதுமான அபாரமான கைத்தொழில் முறைகள் இருந்ததாகச் சிலப்பதிகாரம், புறப்பொருள், வெண்பாமாலை முதலிய இலக்கியங்களிலிருந்துதெரியவருகிறது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகத் திராவிடர்கள் விவசாயத் தொழிலை உயிர்போல் ஓம்பி வளர்த்து வந்ததும்—வருவதும் உலகெலா மறியும்.

வாழ்வை வளமுடையதாக்க உற்பத்தித் துறையில் ஊக்கம் காட்டியதுபோல் தன்னாட்டு உபயோகத்திற்குப்போக எஞ்சியவிளைபொருளை உலகின் வெகுதூரத்திய சந்தைகளுக்குக் கொண்டுபோய்ப் பண்டமாற்றும், பணமாற்றும் செய்யும் வர்த்தகத் துறையிலும் வெகுவாகப் புகழ்பெற்றனர் நம் முன்னோர்கள்.

இக்காலத்தில் கிரீஸ் என்று வழங்கப்படும் கிரேக்க நாட்டினரோடும், முன்னொரு காலத்தில் ஏகாதிபத்தியம் கட்டியாண்ட ரோமாபுரியோடும் திராவிடர்கள் வர்த்தகம் பல நடத்தி வந்திருப்பது சரித்திரங்கள் மூலம் அறியக் கிடக்கிறது.

கி. பி. முதல் நூற்றாண்டிலும், இரண்டாம் நூற்றாண்டிலும் கிரேக்க அதாவது நமது பழந் தமிழர் மொழிப்படி யவனர்நாட்டில் வாழ்ந்த பிளீனி, தாலமி முதலிய சரித்திர ஆசிரியர்கள் எழுதிவைத்த குறிப்புக்களையும் எழுதியவர் இன்னாரென்று தெரியாத 'பெரிபிளஸ்' என்னும் நூலையும், பியூடிங்கர் சேவியங்களையும் நன்கு ஆராய்ந்து பார்த்த கால்டுவெல் துரையவர்கள் அவைகள் மூலம் பண்டைய தமிழ் நாட்டாரின் வியாபார உண்மைகளைக் கண்டுபிடித்து பல பல புகழ்ந்தெழுதியுள்ளார்.

கி. மு. ஆறுவது நூற்றாண்டில் இலங்கையை அரசோச்சிய விசயன் எனும் வேந்தன் பாண்டிய மன்னனின் மகளை மணந்துகொண்டு அவளை அழைத்துப் போகும் பொழுது பல கப்பல்களில் யா[illegible] கள், குதிரைகள், பாதுகாப்பாள[illegible] கள், எழுநூறு தோழிப் பெண்க[illegible] முதலியவைகளைப் பரிசாகப் பெ[illegible] றுச் சென்றனும். அக்கலங்களை[illegible] செலுத்திய மாலுமிகள் நுண்ணி[illegible] திறமை வாய்ந்த தமிழர்களே என்[illegible] 'மகாவம்சம்' 'புத்தர் காலத்து தட்[illegible] சிண தேசம்' எனும் புராத[illegible] காலத்து நூல்களில் குறிக்கப் பெற்றிருக்கிறது.

"பழைய காலத்து 'சால்டியா' என்று பெயர்பெற்றநாட்டில் புதைக் கப்பட்டுப்போன 'ஊர்' என்பதில் செதுக்கிக் கை...ந்தெடுத்த தேக்கு மர உத்திரங்கள் காணப்படுகிறதாம். மேற்படி ஊர் எனும் நகரம் செழி[illegible] தோங்கியிருந்தது கி. மு. 4000 ஆண்டுகட்கு முன்னர் ஆகும். அ[illegible] காலத்தில் வேறெந்த நாட்டிலு[illegible] தேக்குமரம் இல்லையாதலின் தி[illegible] விடரே தங்கள் நாட்டுத் தேக்கு மரத்தை சால்டியா நாட்டு [illegible] எனும் நகரத்திற்கு அனுப்பியோ கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தோ வி[illegible] பாரம் செய்திருக்க வேண்டும்" என்று ராகோஜின் என்பார் எழுதி "வேத இந்தியா" எனும் சரித்தி[illegible] நூலில் வரைந்துள்ளார்.

இன்னும் அந்நிய நாட்டார்க[illegible] இந்நாட்டிற்கு வந்து ஈண்டுள[illegible] விளைபொருளை வாங்கிப் போன[illegible] கும் ஆதாரங்கள் உண்டு. கி. மு 930 முதல் 962 வரை பாபிலோ[illegible] யாவில் அரசு செலுத்திய சால[illegible] எனும் அரசன் தனது தலைநகல[illegible] சிறப்பாய்ச் சிங்காரிக்க விரும்[illegible] ஒரு விசேடக் கப்பல் கட்[illegible] ஒன்றைத் தயாரித்து பொ[illegible] வெள்ளி, நவரத்தினங்கள் முத[illegible] யவைகளை அயல் நாடுகளில் போ[illegible] வாங்கி வரும்படி சிறந்த வியாப[illegible] களையும், மாலுமிகளையும் அனு[illegible] வைக்க, அங்ஙனமே சென்ற அ[illegible] கள் இரண்டாண்டுகள் கழித்[illegible] தங்கம், வெள்ளி நவரத்தினங்க[illegible] மயில்கள், குரங்குகள், சந்தனம[illegible] வாசனைத் திரவியங்கள் ஆ[illegible] பொருள்களை தம் அரசனுக்கு சமர்ப்பித்து இவைகளில் வெ[illegible] தவிர ஏனையவையெல்லாம் திரா[illegible] நாட்டில் வாங்கியதாக அறிவித்தன[illegible]

"சுள்ளியம் பேரியாற்று
வெண்ணுரை கலங்க,
யவனர் தந்த வினைமாண்
நன்கல[illegible]

(2-ம் பக்கம் பார்க்க)

கல்விக்கழகங்கள் நாடெங்கும் வேண்டும்

"அது சரிடா, தம்பி! சரமாரியாகப் பேசுகிறாய்சளைக்காமல். பயன் என்ன? பேச்சு! பேச்சு! நண்பர்கள், உன்பேச்சை, வீரமுழக்கம் என்று பெருமையாகக் கூறுவர்—பிறரோ, ஏதோ கூச்சலிடுகிறான் என்று கூறுவர், அந்தப்பேச்சு தவிர, வேறென்ன காரியம் நடக்கிறது. உருவான வேலை, ஏதேனும் செய்ததுண்டா? செய்ய வேண்டுமென எண்ணினதுண்டா? இனியாவது அந்த எண்ணம் தோன்றுமா?"—என்று நட்பின் காரணமாக, சற்று காரசாரமாகவே கேட்டார், காகாவேரி தோழர் ராமசாமி என்பவர், இராசிபுரத்தைச் சார்ந்த K. V. K. இராமசாமி என்னும் நமதியக்கத் தோழரைப் பார்த்து, ஓராண்டுக்கு முன்பு, ஓர்நாள்.

இராசீபுரம், சேலம் மாவட்டத்திலே, உள்ள சிற்றூர். காகாவேரி என்பது அதை அடுத்துள்ள, ஓர் பட்டி.

உருவானகாரியம்! உருவான செயல் ஏதேனும் செய்திருக்கிறாயா, உரத்தகுரலில் பேசுவது தவிர!!—என்ற இந்தக் கேள்வி, நண்பர் K. V. K. இராமசாமியின் உள்ளத்தை உறுத்தலாயிற்று. உண்மைதான், அந்த நண்பர் கூறுவது—உபயோகமற்ற பேச்சிலேயே தான் காலத்தைச் செலவிடுகிறோம்—வீண்—வீணாகிறது ஆர்வம், ஆவேசம், எழுச்சி, முயற்சி, உழைப்பு, யாவும். இந்நிலை கூடாது. ஏதேனும் உருவான காரியம் செய்யத்தான் வேண்டும். பயன்தரும் பணிபுரியவேண்டும். நமது நோக்கம், நாட்டிலே நல்லறிவுபரவ வேண்டும் என்பது—மக்களின் மதி துலங்கவேண்டும் என்பது—இந்த நோக்கத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு, ஓர் உருவான காரியம் செய்யவேண்டும்—என்று எண்ணினார்-இராசிபுரம்இராமசாமி.

அந்த எண்ணம் இன்று, அழகான, வசதியான, பெரிய, பள்ளிக்கூடமாகக் காட்சி அளிக்கிறது.

இராசிபுரத்தை அடுத்துள்ள, ஓர் குக்கிராமத்தில், சிறுவர்களின் ஆரம்பக்கல்விக்கென, ஓர் பள்ளிக்கூடக் கட்டிடத்தை, சுமார் முப்பதாயிரம் ரூபாய் செலவில், அமைத்து, அதை ஜில்லா போர்டாருக்கு இலவசமாக ஒப்படைத்து, பள்ளிச்சிறார்களுக்கு அரியபணி புரிந்திருக்கிறார். அந்தக் குக்கிராமத்திலும் அதை அடுத்துள்ள பல கிராமங்களிலும், இவ்வளவு பெரிய கட்டிடம் அதிலும் பள்ளிக்கூடத்துக்கு, கிடையாது. பெயர், என்னமோ, பட்டணம் தான்! ஆனால், இடம் பட்டிக்காடு. அப்படிப்பட்ட இடத்தில் நண்பர்கள், ஊர்மக்கள் ஆகியோரின் உதவி பெற்று, இந்தக் கட்டிடத்தை அமைத்தார். இதன் திறப்புவிழா வைபவம், 10-ந்தேதி மாலை நாலு மணிக்கு, பத்தாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட மக்கள் முன்னிலையில், சிறப்புற நடைபெற்றது. விழாவுக்கு, சேலம் கல்லூரித் தலைவர், தோழர் இராமசாமி அவர்கள், தலைமை தாங்கினார். தோழர் C. N. அண்ணாத்துரை, பள்ளிக்கூடக் கட்டிடத்தைத் திறந்து வைத்தார். உத்தமர் காந்தியார் உருவப்படத்தைத் தமிழாசிரியர் உலக ஊழியரும், பெரியார் படத்தைப் புலவர் குழந்தை அவர்களும், திறந்து வைத்தனர்.

"எல்லாக்கட்சியினரும், இந்நாட்டில் கல்விகுறைவு என்பதையும், இனி, கல்வி அதிகமாகப் பரவ வேண்டும் என்பதையும், ஒப்புக்கொள்கின்றனர். நாட்டு மக்களின் அறிவுநிலை வளர்ந்தாலொழிய, நாட்டுக்குப் புதியநிலை கிடைக்கமுடியாது. ஆளவந்தவர்கள் இந்த அரும்பணியை இடையறாது ஆற்றவேண்டும். அவர்களோ, தங்களுக்கு அந்த ஆசை உண்டு, ஆனால், அதற்குப் போதுமான பணம் கிடைக்கவில்லை என்று பேசுகிறார்கள். இப்படி ஆளவந்தார்கள் பேசினால், என்ன பயன்? நாட்டுக்கு, நல்லாட்சி நிறுவுவதாகக்கூறி, தங்கள் ஆட்சிமுறையினால், நாட்டிலே உள்ள கேடுகளெல்லாம் ஒழிந்து, மக்கள் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்வர், என்று, நல்வாக்குக்

(அடுத்த பக்கம் பார்க்க)

தேவமொழி மக்களுக்கு ஏன்

16-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

அளித்து, அதன் வளர்ச்சிக்குத் தடை செய்யாமல், இருப்பது அவர்களின் பெருங் குணத்தையே காட்டுகின்றதென்ற நினைப்போ, பிறமொழி எதனுடையவும் உதவியின்றித் தனித்தியங்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றுள்ள தமிழ் மொழி வழங்கும் நாட்டில், அவர்களுக்குத் தேவைப்படாத சமஸ்கிருத மொழி வழங்கப்படுவதற்கு இடம் அளித்தார்களே, அதற்கு நாம் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளோம் என்ற எண்ணமோ, சமஸ்கிருதக் கலப்பால் தமிழின் இனிமையும் தூய்மையும் கெடுவிட்ட நிலையிலும், தமிழ் மக்கள் அதனைப்பொருட்படுத்தாது, சமஸ்கிருதத்தைத் 'தாய்மொழியாய்'க்கொண்ட பூதேவர்கள் அதனைத் தங்கள் பேச்சுமொழியாகக் கொள்ளமுடியாவிட்டாலும், அது, அவர்களின் பிழைப்பு மொழியாக இருக்கின்றதே என்றெண்ணி, அதன் வழியில் குறுக்கிடாமல் இருப்பதையோ, இப்போது சமஸ்கிருதத்தை நாடெங்கும் பரப்ப வேண்டுமென்று படாதபாடு படுகின்றவர்கள் ஒரு சிறிதும் எண்ணிப் பார்க்கவில்லையே என்றுதான் வருத்தப்படுகின்றோம்.

(தொடரும்)

பாரம் தாங்கமுடியுமா?

(முன்பக்கத் தொடர்ச்சி)

கொடுத்துவிட்டு, நாடாளத் தொடங்கி, இப்போது, எதற்கு எடுத்தாலும், பணம் இல்லை—பணம் இல்லை—என்று கூறினால், என்ன செய்வது! இந்தப் பழம்பாட்டைத் தானே, முன்பு, வெள்ளையர்கள், பாடினர்—அப்போது, இந்த அன்னியராட்சியைத் தொலைத்து, சுயாட்சி அமைத்து விட்டால், பிறகு சுகம் ஏற்படும் என்று மக்களிடம் கூறினர்—இப்போதோ, அந்தப்பழம் பாட்டையே பாடுகிறார்கள். இது சரியாகுமா? மதுவிலக்கினாலே, மகத்தான பொருள் நஷ்டம் ஏற்பட்டு விட்டது—பலகோடி ரூபாய்கள் வருமானம் குறைந்து விட்டது—எனவே, படிப்புக்குச் செலவிடப் பணம் இல்லை, என்று கூறுகிறார்கள், மதுவிலக்குத் திட்டத்தின், வெற்றி, தோல்வியைப்பற்றி எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் ஒன்று மட்டும் கூறுவேன்—மதுவிலக்குச் செய்வதாகக் கூறிக்கொண்டு, மதிவிலக்கச் செய்வது, தவறு—மாபெருந் தவறாகும். மதிபரவாமுன்பு, இந்நாட்டுக்கு, மாநிலத்திலே மதிப்புக்கிடையாது. உலகிலே உயர் இடம் நமது நாட்டுக்குக் கிடைக்கவேண்டுமென்றால், ஆள வந்தவர்கள், அறிவாலயங்கள் அமைக்கவேண்டும், ஊருக்கு ஊர்—கிராமத்துக்குக் கிராமம். கல்வி அமைச்சர் திரு. அவினாசிலிங்கம் அவர்கள், தமக்கு மூன்று ஆசைகள் உண்டு என்று கூறிக்கொள்கிறார். மூன்று ஆசைகள், என்று சொல்வதால், நீங்கள் மண்ணாசை—பொன்னாசை — பெண்ணாசை என்று எண்ணிவிடாதீர்கள். அவையல்ல அமைச்சர் கூறுவது. அவருக்கு, தேசீயம், காந்தியம், தமிழ், எனும் மூன்று ஆசைகள் உண்டு என்று கூறிக் கொள்கிறார். ஏககாலத்தில், இந்த மூன்று ஆசைகளையும் பூர்த்தி செய்து கொள்ள எண்ணுகிறார்—ஒரே குழப்பமாகி விடுகிறது, அவருடைய திட்டம்—வேளைக்கோர் திட்டம்—வேளைக்கோர் உத்தரவு போடுகிறார். ரஷியாபோன்ற சிறந்த இலட்சிய பூமியிலே, பத்துக்கு மேற்பட்ட மொழிகள், தேசீய மொழிகளாக உள்ளன—எந்த மொழியையும் அங்கு, கட்டாயப் பொதுமொழியாக்கவில்லை. சுவிட்சர்லாந்து, என்ற நாட்டிலே, நாலு மொழிகள், தேசீய மொழி எனும் அந்தஸ்தைப் பெற்றுள்ளன. அவைகளை விடவா, இவர்கள் பெரிய அரசு அமைத்து விடப் போகிறார்கள்? இங்கு எதற்கு, கட்டாய இந்தி—பொது மொழி. நாட்டிலே ஆரம்பக்கல்வி பரவவில்லை—பணம் இல்லை, என்கிறார்கள் செலவுக்கு. ஏன், இந்நிலையில், புதுச் செலவு, அவசியமற்ற இந்திக்கு. தேசீயத்துக்காக இந்தியாம், நாட்டுக்காகத் தமிழாம், உலகத்துக்காக இங்கிலீஷாம்—இப்படி இளம் மாணவர்கள் தலைமீது, மூன்று மொழிகளைச் சுமத்தினால், அந்தப் பாரத்தைத் தாங்க முடியுமா? ஏன் இந்த வீண் தொல்லை, என்று நான் கேட்கிறேன். நான், கல்வித்துறையிலே சுமார் இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக அனுபவம் பெற்றவன்—அதனால் கூறுகிறேன், மொழிசம்பந்தமாகச் சர்க்கார் கொண்டுள்ள போக்கு தவறானது — கல்வி சம்பந்தமாக, கருத்தற்று, கவலையற்று இருப்பது மிகமிகத் தவறு. என்ன செய்வது! பணம் இல்லையே! என்று கூறிவிட்டால் போதுமா? என்ன செய்வது என்று, கேட்டால், நான் கூறுகிறேன், உங்களால் முடியவில்லை என்றால், வெளியே வந்துவிடுங்கள், ஆட்சியை, நடத்தக்கூடியவர்களிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு. என்று கூறுவேன். ஆட்சி செய்யும் பொறுப்பிலே இருந்துகொண்டு, கடமையின் படிக் காரியமாற்றாது இருக்கக் கூடாது. இந்த நாட்டுக்குக் கட்டாய ஆரம்ப இலவசக் கல்வி அவசியம் வேண்டும்—அதற்காக எவ்வளவு பணம் செலவிட்டாலும் தவறில்லை—பணம் தேடியாக வேண்டும்—வருமானத்துக்கு வகை கண்டு பிடித்தாக வேண்டும்—அது ஆட்சியாளர்களின் பொறுப்பு.—பொதுமக்களும், நம் நாட்டிலே, கல்வி மிகமிகக் குறைவாக இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்து, கல்வியை பரப்புவதற்கு, தங்களாலான உதவிகளைச் செய்ய வேண்டும். இன்று இங்கு திறக்கப்பட இருக்கும், பள்ளிக்கூடம், பொதுமக்களின் பேருதவியினால், நிறுவப்பட்டது—பெரும் செலவில். இப்படிப்பட்ட பணிபுரியும் பண்பு நாட்டிலே அதிகமாக வேண்டும். அறிவு பரவ வேண்டும்” என்பதாகப் பேசினார், கல்லூரித் தலைவர்.

“வழக்கமாக, இவ்விதமான பள்ளிக்கூடங்களில், திறப்புவிழாவாற்ற மந்திரிமார்களை வரவழைப்பார்கள், நானோ மந்திரிமார்கள், கைதுசெய்ய வேண்டுமென்று தயாரித்துள்ள பட்டியலில் பெயர் பொறிக்கப்பட்டுள்ளவன். என்னைக் கூப்பிட்டு, இந்தப் பள்ளிக்கூடத்தைத் திறந்து வைக்கச் சொல்வது, சற்று துணிவான காரியமாகும்.

இந்தச் சிறிய, அழகிய, பட்டியில், இவ்வளவுபெரிய பள்ளிக்கூடக் கட்டிடம் அமைத்து, இந்தக்கல்விக்கழகத்தைத் திறந்துவைக்கும் அரும் பணியை ஆற்றும்படி, என்னை அழைத்த, என் நண்பர்களுக்கு என் நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். பொது வாழ்க்கைத் துறையிலேயே ஓரளவுக்குச் சலிப்பு ஏற்பட்டு, சோர்ந்து கிடக்கும், எனக்கு, இந்த அரும்பணி, சற்று, புது உற்சாகத்தைக் கூட ஊட்டுகிறது. உருவான காரியம், பயன்தரும் பணி, கொள்கை கோட்பாடுகளை நிலைநிறுத்தும் அமைப்புகள், தேவை, அவைகளைச் செய்ய நம் தோழர்கள் பயிற்சி பெற வேண்டும், செய்ய வேண்டும், என்பதிலே, நான் சற்று அக்கறை அதிகமாகக்கொண்டவன். உருவான காரியமெதுவும் செய்ய வாய்ப்பும் திறமும் அற்றவர்களா நாம், ஆற்றலில்லையா, அல்லது அவ்விதம் செய்வதற்கு அவசியம் ஏற்படவில்லையா என்று பல தடவைகள் எண்ணி ஏங்கி இருக்கிறேன். நாட்டிலே மூடமதியும, அறியாமையின் பிடியும், மிகப் பலமாக இருக்கிறது என்பதை நாம் அறிவோம்—நாட்டுக்கு அறிவித்தோம்—அறிவித்துக் கொண்டே இருக்கிறோம்—ஆம்—அறிவிக்கத்தான் வேண்டும். அந்த அரும்பணியாற்றும நாம், அத்துடன் திருப்திபடைந்து விட வேண்டியத தனு—அறிவு பரவ-மூடமதி முறியடிக்கப்பட, அறியாமை ஒழிய, ஏன் நாம், ஆங்காங்கு, கல்விக்கழகங்கள் ஆரம்பப் பள்ளிகளை, அமைக்கக் கூடாது—உருவும் பயனும் தெரியுமே—ஊருக்கும் நலலது ஆகுமே-நமது உயர்தரமான கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டதாக இருக்குமே இத்தகைய அமைப்புகள்-பள்ளிகள்-படிப்பகங்கள்-பட்டிதொட்டிகளெல்லாம், அமைக்கவேண்டும் என்ற அக்கறை, அறிவு பர

எதிர்காலத்தை ஆக்குவிக்கும் பாசறை

வேண்டும் என்ற நோக்கம் கொண்ட நமக்குத்தானே ஏற்படும்-நாம்தானே நாட்டாருக்கு நல்லறிவு தேவை, தேவை என்று வலியுறுத்துகிறோம்—நாம்தானே, அந்த அறிவு பரவும் கல்விக்கழகங்களை அமைக்கவேண்டும்-என்றெல்லாம், எண்ணுவதும், அத்தகைய உருவான காரியமாற்றாது இருக்கிறோமே, என்பதை எண்ணி உள்ளம்நோவதுமான நிலையில் உள்ளவன் நான். எனவே நண்பர் இராமசாமி, தமதுகிராமத்திலே, முப்பதாயிரம் ரூபாய்க்குமேல் செலவிட்டு அமைத்திருக்கும் அறிவாலயத்தைத் திறந்துவைக்க அழைத்தபோது, நொந்த என் உள்ளத்திலே செந்தேன் பாய்வது போலிருந்தது. இதோ செயலாற்றுகிறார்கள்— உருவான காரியம் நடைபெறுகிறது—பேச்சு, ஒலி வடிவோடு நில்லாமல், செயலாக உருவெடுக்கிறது, என்று எண்ணிக் களித்தேன் — நண்பர் இராமசாமியை எனக்குப் பலஆண்டுகளாகத் தெரியும்—அவரிடம் நான், இப்படிப்பட்ட உருவான காரியத்தை உண்மையில் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. படபடவெனப் பேசுவார் — ஆர்வத்தால் கட்சிக் கூட்டங்களிலே எல்லாம் கலந்து கொள்வார்—சற்றுக் கண்டிப்பாகவே பேசுவார்-இவ்வளவுதானே தவிர, காரியமாற்றுவார்—ஒரு ஊர் மக்களையே மனம் மாறச் செய்து, அவர்களின் உதவியைப் பெற்று, இப்படி ஒரு உருவான காரியம் செய்வார், என்று நான் எண்ணினதே இல்லை. வந்து பார்க்கிறேன், இந்த வசீகரமான கட்டிடத்தை, பெருமை அடைகிறேன், என் நண்பரின் பெரும் பணியைக்கண்டு. எந்த நகரமும், பெருமை கொள்ளக்கூடிய, அளவிலும், தரத்திலும், அமைந்திருக்கிறது, இந்தக் கட்டிடம்—கிராமக் கல்விக் கழகம். என் நண்பர் நகைச்சுவை அரசர் என். எஸ். கிருஷ்ணன், தமது, கிந்தனார் காலட்சேபத்திலே கிராம பள்ளிக்கூடத்தைப் பற்றிப் பாடுவார், அழகாக! "ஜன்னல் ஒண்ணிருக்கும்—கரையான் தின்னிருக்கும்" என்று. கிராமங்களிலே பள்ளிக்கூடங்கள், அப்படித்தான் இருக்கும் —கள்ளிகாளான் முளைத்து, பாம்புப்புற்றும் பாழுங்கிணறும் உள்ள புறக்கடையும், சரிந்துள்ள சுற்றுச் சுவரும், ஒழுக்கல் கூரையும் கொண்டதாக இருக்கும்—இதிலேதான், "கல்விக் கரசியை"க் கொலுவீற்றிருக்கச்செய்வார்கள்! கல்விபரவுமா? இதோ, உள்ள இந்த அறிவாலயம், இந்த ஊரிலேயே, ரம்மியமான இடம்-இதுஊரின் பொதுச்சொத்து—நிலமிருந்தவர்களின் செல்வம்—நாட்டின் எதிர்காலத்தை ஆக்குவிக்கும் பாசறை-இதை அமைத்த நண்பருக்கும், அவருக்கு உதவி புரிந்த நண்பர்களுக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

உலகிலே உள்ள பல நாடுகளிலே நமது நாடு ஒன்று—ஆனால், உலகிலே உள்ள எந்த நாட்டையும்விட, நமது நாடு, கல்வித்துறையிலே மிகமிகப் பிற்போக்கான நிலையிலே இருக்கிறது. நூற்றுக்குப் பத்துப் பன்னிரெண்டு பேர் இருக்குமாம், எழுத்தறிவுள்ளவர்கள் — இதிலே, படித்ததை மறவாதவர்கள், படித்ததைப் பயன் படுத்துபவர்கள், அந்தப் பயனும் சொந்தத்துக்காக மட்டுமே இராமல், பொது நலனுக்கு ஆக வேண்டும் என்ற பண்பு கொண்டவர்கள், அறிவை ஆயுதமாகக் கொண்டு அறப்போர் புரிபவர்கள், ஆகியவர்கள், நூற்றுக்கு, ஒன்று இரண்டு தேறுவதும்கஷ்டம். நாட்டு நிலைஇப்படியிருந்தால், நானிலத்தில், நமக்கு எப்படி மதிப்புக்கிடைக்கும்? நாட்டிலே உள்ள மலை, காடு, ஆறு, வயல், இவைகளை மட்டும், சாட்சிகளாக்கினால் போதாதே! நாட்டின், பழம் பெருமைகள், கவிதைகள், காட்சிகள் ஆகியவைகளை மட்டும் ஆதாரமாகக் காட்டினால்போதாதே! உலகம்நமதுநாட்டை,முன்னணிநாடுகளில் ஒன்றாகக் கருதி மதிப்பளிக்க வேண்டுமானால் கல்வி நிலைஉயரவேண்டும், கட்டாயஆரம்ப இலவசக்கல்வி வேண்டும், பொதுவாகவே, அறிவு பரவ வேண்டும். இதை, ஆளவந்தார்கள் நிச்சயமாகத் தமது முக்கியமான பொறுப்பாக, கடமையாக, இலட்சியமாகக் கொள்ளவேண்டும். தலைவர் கூறியபடி, பணம் இல்லை, பணம் இல்லை என்று பல்லவி பாடினால் பயன் இல்லை. முதலமைச்சர் ஓமந்தூர் இராமசாமி அவர்கள், கிராமவாசி, மக்களின்நண்பர், சூதுவாதும் சுயநலமும் அற்றவர், சாது, எல்லாம் சரி—ஆனால் அவர், முதலமைச்சர் பதவியிலிருந்து கொண்டு முகாரிபாடினால் என்ன பயன்! நாட்டுக்குக்கல்வித்திட்டம்தக்கபடிசெய்வதற்கு, நாற்பத்துஆறுகோடி ரூபாய் தேவைப்படுகிறது, சர்க்காரிடமோ பணம் இல்லை—என்ன செய்யலாம், என்று கூறுகிறார், ஏக்கத்துடன். இதுவா, முதலமைச்சரிடமிருந்து நாம் எதிர்பார்க்கக் கூடியது. மூலைக் காளிகோயிலிலுள்ள எந்தப் பூசாரியும் இதைக்கூற முடியுமே! முன்பு இருந்த அட்வைசர்கள், இதைக்கூறினார்களே! துரைமார்கள் காலத்திலே, நாம் கேட்டுக் கேட்டுச் சலித்துப்போன பேச்சு, இந்த, பணம் இல்லை, பணம் இல்லை—என்பது. இதையே, இவரும்கூறுவதா! இதற்கு முதலமைச்சர் பதவியா! பணம் இல்லை என்றால், ஏன் இல்லை, பணம் எங்கே இருக்கிறது, எப்படிப் பெறுவது, என்பனவற்றையல்லவா, ஆட்சிப் பீடத்திலுள்ளவர்கள், ஆராய்ந்து, அறியவேண்டும். ஊர்க் கோடியில் வயல்கள் உள்ளன—வெடித்துக் கிடக்கின்றன, ஊரின் மற்றோர் பகுதியிலே, பெரிய ஏரி இருக்கிறது — கிராமத்து உழவன், அந்த ஏரிக்கரை மீது அமர்ந்து, ஏக்கத்துடன், அழுவானா வயலிலே நீர் இல்லை, ஏரியே! நீரைத்தா! நிலத்துக்கு வா! வெடித்துக் கிடக்கும் வயல்களைக் குளிரச் செய்! செந்நெலும் மணியும் செழித்திடச் செய்!—என்று உருக்கமாக அழைப்பானா!! ஏரி நீர், வயலுக்குப்பாய, வாய்க்கால்கள் வெட்டுவான்—வயலுக்குப் பாய்ச்சுவான்!! விளக்கமறிந்த விவசாயி அதைச்செய்வான், வீணர் கூட்டம், வருண ஜெபம் செய்து மழையைவரவழைக்கிறோம், என்று பொய்ப் பேசி ஏமாளிகளின் மடியைத் தடவுவார்கள். முதலமைச்சர், இதை அறியாரா? பணம் இல்லை — அவரிடம் - அரசாங்கத்திடம் - சரி - பணம் எங்கெங்கே இருக்கிறது என்பதை ஏன் கண்டறியக் கூடாது-எப்படி அந்தப் பணத்தை, படிப்புக்கு, நாட்டு நலனுக்குப் பயன்படச் செய்வது, அதற்கு என்னவழி, என்று கண்டறியவேண்டாமா? கடமையாயிற்றே! முதலமைச்சர், ஏக்கமல்லவா அடைகிறார், நாற்பத்துஆறுகோடி ரூபாய்

(9-ம் பக்கம் பார்க்க)

ஒரு திருத்தம்

11—7—48-ல் "திராவிடநாடு" தலையங்கத்தில், உடையார்பாளையம் கொலை வழக்கில் சம்பந்தப்பட்டவர்களில், தோழர் அருணாசலம் எம். எல். ஏ., அவர்களும் வேறு சிலரும் என்று இருப்பதைத் தோழர் P. வெங்கடாசலம் பிள்ளை அவர்களும் வேறு சிலரும் என்று திருத்தி வாசித்துக்கொள்ளவும். எதிர்பாராது ஏற்பட்ட இந்த அச்சுப் பிழைக்காகப் பெரிதும் வருந்துவதோடு, இந்த எதிர்பாராத தவறுதலை மன்னிக்கும்படி தோழர் அருணாசலம் அவர்களை வேண்டிக்கொள்கிறோம். ஆசிரியர்.

திராவிட நாடு

காஞ்சி] 18—7—48 [ஞாயிறு

பொறுப்பற்ற பேச்சு

"அரிசி அதிக விலைக்கு விற்கப்படுகின்றதா? அப்படியானல், சர்க்கார் இந்த விஷயத்தில் தலையிட முடியாது. பஞ்ச நிவாரணக் கடைகளில் கண்ட்ரோல் விலைக்கு அரிசி விற்கும்படி செய்யமுடியும். அதற்குமேல் ஒன்றும் செய்யமுடியாது. பணக்காரர்கள் அதிகவிலைகொடுத்து வாங்கினல் வாங்கட்டும்"

இது சென்னை உணவு மந்திரி டாக்டர் இராஜன் அவர்களின் பேச்சு. 14-7-48-ல் சட்டசபைக் கூட்டத்தில் தோழர் அன்வார் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் அளிக்கையில் தான் உணவமைச்சர் இவ்வாறு பதில் கூறியிருக்கிறார். மாகாணத்தில் உணவு நிலைமை திருப்திகரமாக இருக்கும்போது, அரிசி; படி ஒன்று 1-4-0; 1-8-0 என்று ஏன் விற்கப்படுகிறதென்று கேட்டால், சர்க்கார் இந்த விஷயத்தில் தலையிட முடியாதென்றும், பணக்காரர்கள் அதிக விலை கொடுத்து வாங்கினல் வாங்கட்டும் என்ற முறையில்தானு ஒரு பொறுப்புள்ள மந்திரி பதில் கூறுவது?

ஒரு ஊரில் எத்தனை பஞ்சநிவாரணக்கடைகள் இருக்கின்றன? அந்தக் கடைகளில் நாள் ஒன்றுக்கு எவ்வளவு அரிசி விற்கப்படுகின்றது? அந்த ஊரில் உள்ள ஜனத்தொகை எவ்வளவு? நிவாரணக்கடைகளில் அரிசி வாங்குபவர்கள் போக, மற்றவர்களுக்கு அரிசி எப்படிக் கிடைக்கிறது? எங்கிருந்து கிடைக்கிறது? என்பன போன்றவைகளைக் கூடக் கண்டறிய முடியவில்லை யென்றால், அத்தகைய ஒருவர் அந்தப்பதவிக்கு ஏற்றவரா? மக்கள்நலனில் அக்கரை கொண்டவரா? என்று பொது மக்கள் சிந்திக்காமல் இருக்கமுடியுமா? பணக்காரர்கள்தான் அதிக விலை கொடுத்து அரிசி வாங்குகிறார்கள் என்பதை அமைச்சர் எந்த அளவுகோலால் அளந்து பார்த்தார்? பணக்காரர்கள், தங்களின் தேவைக்கு மிஞ்சிய பணத்தைக் குவித்து வைத்துக் கொண்டிருப்பது போலவே, தங்களுக்குத் தேவையான உணவுப் பொருள் முதலான எல்லாவகை வசதிகளையும் முன்கூட்டியே செய்துகொள்ளக்கூடியவர்கள் என்பதையும், அவர்கள் தங்களின் அன்றாட உணவுக்கு அன்றாடம் அலைந்து திரிந்து அதிகவிலை கொடுத்தேனும் அரிசி வாங்க வேண்டுமென்ற நிலைமைக்கு ஆளாகக்கூடியவர்கள் அல்ல என்பதையும், 'அன்றாடம் காய்ச்சி'களான ஏழைப் பாட்டாளி மக்களுக்கே இந்த அல்லல் ஏற்படுமென்பதையும், அரிசி விலை என்ன என்பதை அறியமுடியாத அளவுக்குத் தம்முடைய நிலையை உயர்த்திக்கொண்டுள்ள உணவு மந்திரியாரால் ஒருவேளை தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை என்றாலும், சட்டசபையில் வீற்றிருக்கும் பலர் இந்த இரங்கத்தக்க நிலைமையை அறிந்தும், அதனால் அவதிப்பட்டும், இந்த நிலையை மாற்றுவதற்கு வழி வகை இல்லையா என்று கேட்டால், சர்க்கார் இது விஷயத்தில் தலையிட முடியாதென்று தான் பதில் கூறுவதா? இங்ஙனம் கூறுவது பொறுப்புள்ள ஒரு அமைச்சருக்குரிய பேச்சா என்று கேட்கிறோம்.

✲

12-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

சித்திரங்களாய், ஏக்கத்தின் தூதுவர்களாய்,பரிதாபத்துக்குரியவர்களாகக்காட்சியளிக்கின்றனர். இந்நிலை மாறிக் கிராமத்திலே உள்ள ஆசிரியர்களைக் கண்டதும் கிராமத்தார் மதிக்கக்கூடியதான வாழ்க்கை நிலை அவர்களுக்குக்கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டும். ஆசிரியர்களின் சம்பளம் இதற்குத் தக்கவிதமாக உயர்த்தப்பட வேண்டும். ஆசிரியர்கள் தங்கள் அறிவை வளமாக்கிக் கொள்வதற்கு ஏற்றவிதமாக பத்து இருபது கிராமங்களுக்கு ஓரிடத்தில் என்ற முறையிலாவது, படிப்பகம்அவர்களுக்கு இருக்க வேண்டும். இவ்வளவும் செய்ய, இன்றுள்ள ஆளவந்தார்களுக்கு, அவகாசம் வேண்டும்! ஆற்றல் வேண்டும், அக்கரை வேண்டும்! அன்பர் அவிஞசியாருக்கு மூன்று ஆசைகள் உண்டு என்று தலைவர் கூறினர். நானறியேன் அவருக்கு இன்னும் என்னென்ன ஆசைகள் உண்டு, என்பது பற்றி—ஆனல் அவருக்கு மூன்று கோபங்கள் உண்டு, என்பது தெரியும். ஆசிரியர்கள் என்றாலே அவருக்குக் கோபம்—அதிலும் தமிழாசிரியர்கள் என்றால் அதிகமான கோபம்—அதிலும், தன்மானக் கொள்கையைத் தழுவும் தமிழாசிரியர் என்றால், மிகமிகக் கோபம்!! இந்தக் கோபம் கொண்டவர், கோலோச்சுகிறார், இந்நிலையில் கல்வித்துறையிலே நாம் கோருவது நடைபெறும் என்றுஎப்படிஎதிர்பார்க்க முடியும். எப்படி இருப்பினும், நாட்டுமக்கள்,எத்தகையகல்வியை விரும்புகிறார்கள் என்பதையாவது, நாடாள்வோர் அறிந்துகொள்ளவேண்டும் என்பதற்காகவே இவைகளைக் கூறினேன்.

இந்த கிராமத்து மக்கள், கல்விக் கழகத் திறப்பு விழாவுக்கு இவ்வளவு பெருந்திரளாக வந்திருப்பது காண மிகமிக மகிழ்கிறேன். வழக்கமாகப் பண்டிகைகளுக்கு மட்டுமே இப்படிக் கூடுவர். இப்போது நாட்டிலே ஏற்பட்டுள்ள அறிவுத்தாகம், இந்த மாபெருங்கூட்டத்துக்குக் காரணம் என்றுகருதுகிறேன். இப்போது சாதாரணமாக, ஏதேனும் ஓர் கிராமத்துக்குச் சென்றால், கிராமத்தின் பெருமை என்னவென்று கேட்டால், ஏதாவதொரு வேப்பமரத்தின் மகிமையைப் பற்றியோ, அல்லது சாவடி சத்திரத்தில் தங்கியுள்ள சாமியாரின் மகத்துவத்தைப்பற்றியோ பெருமையாகக் கூறுகிற வழக்கம் இருக்கிறதே தவிர, இந்தக்கிராமத்தில், பெரிய பள்ளிக்கூடம் இருக்கிறது, நல்ல வைத்திய விடுதி இருக்கிறது, படிப்பகம் இருக்கிறது என்று கூறுவதில்லை. உங்கள் கிராமம், இந்தவகையில்மற்றக்கிராமங்களுக்கு வழிகாட்டி போலாகிவிட்டது — இந்த அருமையான கல்விக்கழகக் கட்டிடத்தை அமைத்ததன் மூலம். மற்ற மாவட்டத்து மக்களும், இதுபோல அறிவுப்பணியில் ஆர்வம் காட்டவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, என்னை இந்த விழாவுக்கு வரச்செய்த நண்பர்களுக்கு என் நன்றியறிதலைக் கூறுகிறேன்" — என்று பேசி, தோழர் அண்ணாத்துரை, பள்ளிக்கூடக் கட்டிடத்தைத்திறந்துவைத்தார். தோழர் K V.K.இராமசாமிபள்ளிக்கூடம்கட்டப் பொருளுதவி செய்த நண்பர்களுக்கெல்லாம் நன்றி கூறினர். வைபவத்துக்கு வந்திருந்த ஏராளமான வெளியூர் நண்பர்களுக்கு, இரவு, விருந்தளிக்கப்பட்டது. பல வட்டாரங்களிலிருந்து வந்திருந்தவர்கள், இதுபோன்ற அரும்பணியினைத் தம் தமது பகுதியிலும் செய்யவேண்டுமென்று உற்சாகத்துடன் பேசிக்கொண்டனர்.

அறிவொளி, வைர ஒளியைவிட மேலானது

7-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

வேண்டுமே, நானென்ன செய்வேன், என்று புலம்புகிறாரே! சரியா! பணமா இல்லை! முதலமைச்சரை, நான் அழைக்கிறேன், பணம் இருக்கும் இடங்களைக் காட்டுகிறேன் வாரும் என்று! பணம், படிப்புக்குச் செலவிடத் தேடும்போது தானே காணோம்! மற்ற, எந்தக்காரியத்துக்குப் பணம் இல்லாமற் போய்விட்டது! ஜெமீன்தாரர்களுக்கு நஷ்டஈடுதரப் பணம் கிடைக்கிறது! மிட்டா மிராசுதாரர்களின் தர்பார் செலவுக்குப் பணம் கிடைக்கிறது! மந்திரிமார்களின் சம்பளங்களை அதிகப் படுத்திக் கொண்டால் பணம் கிடைக்கிறது, விமானத்துக்குக் கிடைக்கிறது, விழாக்களுக்குக் கிடைக்கிறது, படிப்புக்குச்செலவிட மட்டுந்தான், பணம்கிடைப்பதில்லை!! யாருக்குத் தெரியாது இந்த சூட்சமம். ஆளவந்தார்களுக்கு நான் கூறுகிறேன், உங்களால், பணம் தேடிப் படிப்புக்குச் செலவிட முடியவில்லை என்றால், வழிவகை தெரியவில்லை என்றால், ஒரு ஐந்து வருஷகாலத்துக்கு, இந்தக் கலவித்துறையை, திராவிடர்க்கழகத்தாரிடம்ஒப்படையுங்கள்-ஐந்து வருஷத்துக்குப் பிறகு பாருங்கள், நாட்டிலே கலவி என்ன நிலையிலிருக்கிறது என்று! பணம், எங்கெங்கிருந்து கிடைக்கிறது, எவ்வளவு தொகை தொகையாகக் கிடைக்கிறது என்ற வேடிக்கையைச் செய்து காட்டுகிறோம், பார்க்கட்டுமே! சாமான்யர்களிடமோ, சீமான்களிடமோகூட அல்ல, நாங்கள் சென்று கேட்கப் போவது. எங்களை, எங்கெந்தச் 'சாமி' களை நம்பாத நாஸ்திகர்கள் என்று இவர்கள் தூற்றுகிறார்களோ, அதே 'சாமிகளிடமே' சென்று முறையிடுவோம்—குறைகளை எடுத்துக் கூறுவோம் — உதவியும் பெறுவோம். ஏழுமலையானிடம் செல்வோம், இடுப்பு வலியையும் சகித்துக் கொண்டு, "தீராத வல்வினையைத் தீர்த்துவைக்கும் திருமலையப்பனே! நாட்டு மக்களுக்குப் போதுமான படிப்பு இல்லை—நாடாள்வோரிடமோ, படிப்புக்குச் செலவிடப் பணம் இல்லை—ஆகவே ஆண்டவனே! ஆங்காங்கு அறிவாலயம் அமைக்க வேண்டும், கருணை கூர்ந்து காசு தா, மாசில்லாதவனே! பக்திமான்கள், பாடுபட்டுத் தேடிய பணத்தைக் கொண்டு, உனக்கு, முப்பது இலட்ச ரூபாய் செலவிலே வைரமுடி அளித்திருக்கிறார்களே! அதைக் கொடு! பல கல்லூரிகள் அமைக்கலாம்!! வைர முடியிலே இருந்து கிளம்பும் ஜொலிப்பு சாமான்யமானதல்லத்தான்—ஆனால், அதைப் பணமாக்கிப் படிப்புக்குச் செலவிட்டால், நாட்டிலே பரவும் அறிவு ஒளி இருக்கிறதே அது, உன், வைரமுடியின் ஜொலிப்பைவிட, அதிகமாக இருக்கும்!" என்று கேட்போம். திருமலையப்பன், முடியாது என்று கூறிவிட முடியாது. ஆஸ்தீகத்தின் பாதுகாவலர்கள் என்று தங்களைக் கருதிக் கொண்டிருக்கும் பேர்வழிகளின் பேச்சையாவது, அவர், உதாசீனப் படுத்தக்கூடும் — எங்கள் பேச்சை அவர், தள்ளிவிட முடியாது. "நல்ல பிள்ளைகளாகத்தானே இருக்கிறார்கள் இவர்கள்! இவர்களை நாஸ்திகர்கள் என்று நிந்தித்தார்களே! இவர்கள் கேட்பது, நியாயமாகத்தானே இருக்கிறது, நாட்டிலே, அறிவொளி பரவத்தானே வேண்டும். அறிவு பரவினால்தானே என்னையே உணர முடியும் நான் வேறு, அறிவு வேறு! அறிவான தெய்வமே!—என்றுதானே அறிஞர் பெருமக்கள், என்னைப்பற்றி கூறினர். அந்த அறிவு பரப்பத்தானே, என் வைர முடியைக் கேட்கிறார்கள்—தரத்தானே வேண்டும் - இந்த நற்பணிக்குப் பயன்படாத பணம், பணமாகுமா! நான் என்ன ஆபரணச் சுமைதாங்கியா-பக்தியும் பணமும் சமஅளவு கொண்டவர்கள் தம்மை உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ள உதவும், அட்வர்டைஸ்மெண்ட் அலங்காரப் பதுமையா! செச்சே! அறிவுக்குத்தான் ஆதரவு தர வேண்டும்."—என்று தீர்மானித்து வைரமுடி மட்டுமல்ல, அவரிடம் உள்ள, வகை வகையான ஆபரணங்களை, பொற்குவியலைத் தந்து, "எடுத்துச் செல்! அறிவு பரப்புங்கல்விக் கழகங்களை, கிராமங்களிலே எல்லாம் ஏற்படுத்து." என்று அன்புரை கூறி அனுப்புவார்! ஒரு ஐந்தாண்டுகள் போதும்!! முதலமைச்சர், நாற்பத்தாறு கோடி அல்லவா கேட்கிறார். தாராளமாகத் திரட்டித் தருகிறோம்!! தில்லைத் தலம் செல்வோம், "தாண்டவமூர்த்தி! மக்கள் வீடுகளிலே மண் பாண்டங்கள் உள்ளன! உமது வீட்டுக்கோ, தங்கத்தால் செய்த ஓடுகள் உள்ளன! தரித்திரம் தாண்டவமாடும் இந்நாட்டிலே படிப்புக்குச் செலவிடப் பணம் இல்லை! ஆகவே, ஆருத்ராநாதனே! அந்தத் தங்க ஓடுகளைத் தருக!" என்று கேட்டுப்பெறுவோம். சீரங்கநாதன், காஞ்சிவரதன், கச்சியேகம்பன், காளத்திஈசன், மதுரை மீனாட்சி, ஆரூரான்,-எவ்வளவுபேர் உள்ளனர் இலட்சக் கணக்கில், கோடிக்கணக்கில் வைத்துக் கொண்டு. அந்தப் பணம் படிப்புக்கு வந்துசேர பக்குவமாக வழி செய்வோம்.-ஏரியிலிருந்து நீர் வயலுக்கு வந்துசேர வாய்க்கால்கள் வெட்டி பயிர் செழிக்கச் செய்வோம்-கடவுளின் பெயர் கூறி கட்டிப் போடப்பட்டிருக்கும் கருவூலத்தை விடுவித்து நாட்டு மக்களின் அறிவுக் கண்ணைத் திறந்து வைக்கும் அரும்பணிக்குச் செலவிட்டு, நாட்டிலே புதிய நிலை. புதிய வலிவு, புதிய பொலிவு ஏற்படச் செய்வோம். ஆளவந்தார்கள் இந்த அறைகூவலை ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாரா! கல்வித்துறையில் காரியமாற்ற, ஆற்றலில்லை என்றால் ஒப்படைத்து விட்டும் திராவிடர் கழகத்திடம் ஓர் ஐந்தாண்டு-பிறகு நாட்டைப் பார்க்கட்டும்! பணம் இல்லையாம் பணம்! பணமா இல்லை-தைரியம் இல்லை-துணிவு இல்லை! மனம் இருந்தால் மார்க்கம் உண்டு!

பொதுமக்களின் சேவா சிந்தனைக்கு, தரும உணர்ச்சிக்கு, தயாள குணத்துக்கு மனுச்செய்து கொள்கிறார் முதலமைச்சர். சின்னாட்களுக்கு முன்பு பேசியிருக்கிறார் நாட்டுக்குத் தேவையான அளவிலும் முறையிலும் அறிவு பரவச்செய்ய பணம் இல்லை சர்க்காரிடம், ஆகவே பணம் படைத்தோரே! தருமஞ்செய்யுங்கள் இந்த நல்ல காரியத்துக்கு!! கல்வித்தானம் தாருங்கள்!-என்று உருக்கமாகக் கூறுகிறார். வைரான வந்தவர் உருக்கமாகத்தான் பேசுகிறார்-ஆனால் இதைவிட அதிக உருக்கமாக இதற்கு முன்பு பலர் இவரினும் மேதைகள், வேதாந்திகள், சித்தாந்திகள், ஆழ்வாராதி நாயன்மார்கள் மனுச்செய்துபார்த்து விட்டார்கள்! இவரிடம், நாம் இந்த

தருமத்தை வியாபாரமாக்குவதா?

காரியத்தை அல்ல எதிர்பார்ப்பது. காலட்சேபமும் உபதேசமும் செய்ய மாதச் சம்பளமும் மந்திரி உத்தியோகமும் இல்லாமல் பலர் உள்ளனர். முதலமைச்சர் வேண்டாம்; இரும்புப் பெட்டியைத் திறக்கச் செய்ய இன்மொழிக் கீதம் பாடும் காரியத்துக்கு மார்க்கம் இதுவல்ல.

தருமம், கருணை, என்னும் உள்ளப் பண்புகள், இன்று உள்ளதைவிட, அதிகம்பேர்களிடமும், அதிக அளவிலும் ஏற்பட்டு விடுவதாலே மட்டும், நாட்டுக்குத் தேவையான, நற்காரியங்களைச் சாதித்துவிட முடியாது. கருணை, வளருவதல்ல—அக்கம் பக்கம்—சுற்றுச் சார்பு—வரவு செலவுக் கணக்கு, இவைகளுக்கு ஏற்றபடி, அந்த உணர்ச்சியும் உருவெடுக்கும். பரீட்சை பார்த்தே தெரிந்துகொள்ளலாம், யாரும். பையில் பணத்துடன், பஸ் ஸ்டாண்டில் நிற்பவர், முதல் பிச்சைக்காரனுக்கு, அவன் கேளாமலே, காசு கொடுப்பார்—கொடுப்பதோடு, அந்தத் துர்ப்பாக்கியவானின் நிலைமை எண்ணி வருந்துவார் — இவர்களை ஈடேற்ற வழி இல்லையா என்று வாடுவார்! உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்டு, உருகுவார். இரண்டாவது பிச்சைக்காரன், கேட்டுப் பெறுவான் காசு! மூன்றாவது பிச்சைக்காரன், கேட்பான், இவர், கவனியாதது போலிருப்பார் — அருகே யாரேனும் இருப்பது தெரிந்தால், காசு கொடுப்பார், முகத்திலே கடுப்புடன். நாலாவது பிச்சைக்காரனை, நாயே! பேயே! என்றே ஏசுவார்—கூட இருப்பவரும் கலந்துகொள்வார், அர்ச்சனையில். இவ்வளவுதான், இருதயத்தின் தாங்கும் சக்தி!! இந்தத் தரும குணத்தை நம்பியா, நாட்டிலே கல்விச்சாலைகள், நிறுவ முடியும்—நீடித்து நடத்த முடியும். முதலமைச்சர், தருமவான்களிடம், மனுச் செய்து கொள்கிறார்—தனம் பாசி பிடித்துக் கிடக்கும் டல்வேறு இடங்களை மறந்துவிட்டு. சரி, தருமத்தைக் கூடத் துணைக்கு அழைக்கட்டும்—ஆனால், ஒன்று தருமம் எது? எத்தகைய தருமம் செய்ய வேண்டும்? எவ்விதமான தருமம் செய்தால், நல்லது, என்று மக்கள் இன்று எண்ணுகிறார்கள்—எண்ணம் கொள்ளச் செய்யப்படுகிறார்கள்?—இந்த 'ரசமான' ஆராய்ச்சியில் அமைச்சர் குழுத் தலைவர் ஈடுபட்டாக வேண்டும்.

இம்மைச் செய்தது மறுமைக்கு உபயோகமாகும், இவ்வுலகில் செய்யும் தருமம், புண்யத்தைத் தேடிக்கொடுப்பதால், மேலுலகில், நன்மையைத்தரும், என்ற எண்ணம், நமது மக்களுக்கு இன்று, ஆழப்பதிந்திருக்கிறது. புராண இதிகாசங்கள், இந்தக்கருத்தையே ஊட்டியுள்ளன. தருமம் ஏன்செய்யவேண்டும், என்று கேட்டால் போகிறதிக்கு நன்மை தேடிக்கொள்ள, என்றே மக்கள் கூறுவர்—தருமம், மறுஉலகில் இடமும் சுகமும் பெற, இங்கு தரப்படும் விலையாகவே மதிக்கப்பட்டு வருகிறது. விசித்திரமான ஓர் வியாபாரமாக விளங்குகிறது. இந்தக் கருத்துடன், எது தருமம் என்பதுபற்றி, பல பழய ஏடுகள் எடுத்துக் கூறுகின்றன. கோயில்கட்டுதல், கும்பாபிஷேகம் செய்தல், தேர்திருவிழா செய்தல், ஆலயத்துக்குத் திருப்பணி செய்தல், சத்திரம் சாவடிகட்டுவது, பிராமணருக்குத் தானங்கள் தருவது, என்பன போன்றவைகளே, பெரும்பாலும் தருமம், என்று கூறப்பட்டு மக்களாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. தருமத்தின் இலட்சண விளக்கம், அதனால் விளையும் பலன்கள் ஆகியவைபற்றி மட்டுமல்ல, தருமத்துக்குரிய பாத்திரம் யார், யாருக்குத் தானதருமம் செய்தால், புண்யம் உண்டு, என்பது பற்றியும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. பார்ப்பனருக்குத் தானதருமம் செய்வது தான் புண்யம்தரும், என்பதுதான் சாஸ்திர புராண இதிகாசங்கள் மூலம் பகுத்தப்பட்டிருக்கும் எண்ணமாகும். எனவே, தருமம் செய்வது என்றால் நமது மக்கள் பார்ப்பனருக்குத் தானம் செய்வது என்று மட்டுந்தான் எண்ண முடியும் — அவ்விதம் எண்ணித்தான் நமது அரசர்களும் ஐஸ்வரியவான்களும், கோதானமும் பூதானமும், கும்பாபிஷேகமும் செய்து வந்தனர்—அதன் பயனாகப் பார்ப்பன சமூகம், பாடுபடாமல் பிழைக்கவும், மற்றசமூகத்தவரை அடக்கி ஆளவும் முடிந்தது.

தருமத்தைப்பற்றி, இவ்விதமான தவறான கேடுதரும், சமுதாயச் சீரழிவைத் தரும் கருத்தைக் கொண்டுள்ள மக்களைப் பார்த்து, முதலமைச்சர் கல்விக்காக உதவுங்கள், அறிவுபரவத்தருமம்செய்யுங்கள், என்று சொல்கிறார். மக்கள், தாங்கள் கொண்டுள்ள எண்ணத்தை விட்டு விடுவரா? இவர் கூறுவதுதான் தருமத்தின் இலட்சணம் என்று எண்ணுவரா? எண்ணினால்தானே, கல்விக் கழகங்களுக்கு உதவி செய்வர். எண்ணவேண்டுமே! எண்ணவேண்டுமானால் அவர்கள் மனதிலே, ஏற்கனவே தருமத்தைப்பற்றிக் கொண்டுள்ள எண்ணம் தவறு என்பது, இம்மைச் செய்தது மறுமைக்கு என்பதோ, பார்ப்பனர் பூதேவர், எனவே அவர்களுக்குத் தானதருமம் செய்தால் புண்யம் உண்டு என்ற எண்ணமோ, கூடாது, அவை தவறு, என்ற புதியஅறிவு பிறக்க வேண்டுமானால், பழயகுருட்டு நம்பிக்கை ஒழியவேண்டுமே! அதை ஒழிக்க ஓமந்தூரார் செய்தது என்ன, செய்யப்போவது என்ன? தருமம் என்றால், தர்ப்பைக்காரருக்குத்தட்சணை தருவது, சமாராதனை செய்வது என்பதல்ல பொருள். மேல் உலகத்தில் இன்பம் பெற, இங்கு தரப்படும் இலஞ்சமல்ல தருமம், வியாபாரமல்ல, என்று நமது மக்களுக்கு எடுத்துக்கூறி, தருமம் என்றால் அறம், அறம் என்பது கடமை, என்பதை விளக்கவேண்டுமே! அது, சுயமரியாதைப் பிரசாரமாகி விடுமே! முதலமைச்சருக்கு, அந்தத்துணிவு பிறக்குமா? பழந்தமிழர்களின் பண்பு, தருமத்தை, வியாபார தந்திரமாகக் கொள்ளவிடவில்லை அவர்கள், இம்மைச் செய்தது மறுமைக்காமெனும் அறவிலைவாணிகர் அல்ல! அறம், நல்லவர்கள் சென்ற வழியைக் காட்டும் சுவடுகள், அடையாளம், என்று கருதினர், பழந்தமிழர். இடைக்காலத்திலே இங்கு வந்த வேற்றுமொழியினர், வேற்று நாகரிகத்தினர், தருமத்தை அந்தத் தூய்மையான நிலையிலிருந்து, கேவலம், வியாபார முறையாக்கினர். இந்த உண்மையை எடுத்துரைத்து, தருமதத்துவத்தைப் பற்றி மக்கள் கொண்டுள்ள தவறான எண்ணத்தைப்போக்கினால் ஓரளவுக்காவது, முதலமைச்சர் எதிர்பார்க்கும் உதவி கிடைக்கும். ஆனால்அதுமட்டுமேபோதுமோ என்றால், ஆமென்று கூறமுடியாது.

நம்நாட்டிலே உள்ள கோயில்களிலே, திங்கள்தோறும் திருவிழாக்கள் உண்டு. கொஞ்சம்வசதியும் வருவாயும் உடையவர்கள் கையில் மிச்சமாகும் பணத்தை, அவ்வப்போது இந்தத்திருவிழாக்களுக்குச்செலவிட்டுவிடுகின்றனர். புரட்டாசித்திங்களில் பார்த்தால், ரயிலில் இடநெருக்கடி, குடும்பம் குடும்பமாக, கிராமத்து மக்கள், ஆயிரம் ஐந்நூறு என்று செலவிட்டுக்கொண்டு திருப்பதி போவதைக்காணலாம் —அந்த ஒரு மாதத்தில்மட்டும், பிரயாணச்செலவு மட்டும், எல்வளவு ஆகும் என்பதைக் கொஞ்சம் கணக்கிட்டுப்பாருங்கள். போய் வந்தபிறகு, திவ்யக்ஷேத்திரத்திலிருந்து கொண்டுவந்த நோயைப் போக்கிக்கொள்ளும் செலவு வேறு இருக்கிறது — வழிநெடுக சாமான்கள் வாங்கினதால்ஏற்படும் செலவு வேறு இருக்கிறது—இவ்வளவும் இந்தக்காரியத்துக்காக விரயமாக்கப்படாமலிருந்தால், அந்தக் குடும்பங்களிலே

பணம் மதஸ்தாபனங்களில் முடங்கிக் கிடக்கிறது

வாழ்க்கை வசதிகளை அதிகப்படுத்திக் கொள்ளவோ, அல்லது முதலமைச்சரின், வேண்டுகோளை மதித்து, கல்விக்கழகத்துக்காக உதவித்தொகை அளிக்கவோ பயன்பட்டு, நாட்டைப்பண்படுத்தியிருக்கும். ஆனால், தருமத்தை எப்படி,மறுஉலகில்சுகம்பெறும் வழி என்றுஎண்ணுகிறார்களோ, அதுபோலவே, திருத்தலங்களுக்குச்செல்வதும் திருவிழாக்கள் காண்பதும் புண்யகாரியம் என்று மக்கள் எண்ணுகிற காரணததால், மிச்சமிருக்கும் பணத்தை இவ்விதம் பாழ்படுத்திக்கொள்கின்றனர்—கடன்பட்டும இக்காரியத்தைச் செய்வர்—இதைச் சத்காரியம என்றுஅவர்கள் எண்ணுவதால், இந்த எணணம் உள்ளமட்டும், ஊராளும் மந்திரியார் எவ்வளவு உருக்கமாகக்கேட்டாலும்எப்படி உதவித்தொகை தரமுடியும், நமது மக்களால். எத்தனைக்கென்று தருவது என்றுதானே சலித்துக்கொள்வர்—அந்தச்சலிபபுக்குக் காரணமும் இருக்கிறதே!

இந்தப் பள்ளிக்கூடத்தைப் பார்த்துவிட்டு, நமது ஊரிலும் இபபடி ஒருகல்வி நிலயம் அமைக்கவேண்டும என்ற ஆர்வம் பிறந்து, பணம வசூலிகக, தனவந்தர்களிடம் செல்கிறார் ஒருவர் என்று வைத்துக்கொள்வோம்—என்ன நடைபெறும்?

கல்விக்குச் செலவிடத்தான் வேண்டும்—நல்லகாரியம்தான் — செய்யத்தான் வேண்டும், ஆனால், சக்தி இல்லையே என் செய்ய! போனமாதம் புவனேஸ்வரி கோயில் கும்பாபிஷேகத்துக்காக, குடபு குருக்கள் வந்திருந்தார். ரூபா முன்னூறு கொடுத்தனுபபினேன், அம்பாள் காரியமாயிற்றே, இல்லை என்று கூறலாமோ—வெள்ளிக்கிழமை வந்தார் வேதாந்தாச்சாரியார், அவருடைய, மகளுக்குககலியாணமாம், பிராமண காரியம்; இல்லை என்று கூறலாமா, அவரிடம் ஒரு ஐம்பது கொடுத்தேன், சோமவாரபூஜை தவறாது நமது உள்ளூர்க்கோயிலில செய்துவருகிற வகையிலே வேறு செலவு இருக்கிறது. இதல்லாமல், இந்த வருஷம் ஒரு பெரிய செலவு, நமது ஊர்க்காமாட்சியம்மனுக்கு வெள்ளிதேர் செய்கிறார்களே, அதற்கு ஆயிரம்ரூபாய் கொடுத்துவிட்டேன், ஆறு, ஏழு, என்று எபபடி எபபடியோ மல்லாடிபபார்த்தேன், நம்ம எல்லபபமுதலியார், முடியவே முடியாது ஆயிரத்துக்கு அரைபபைசாகூடக் குறைத்துக்கொடுத்தால் வாங்கவே முடியாது என்று பிடிவாதம் செய்தார், என்னசெய்வது, 'பெரியமனுஷர்' அவர் பேச்சைத் தட்டுவதற்கில்லை, இவ்விதமெல்லாம் செலவு ஏராளமாக ஆகிவிட்டதால், நீங்கள் கேட்கிற இந்த நல்லகாரியத்துக்கு அதிகமாகச் செய்வதற்கில்லை, இருதஐந்து ரூபாயை வைத்துக்கொள்ளுங்கள் என்று கூறித்தருவார்! இந்த நிலை மாறினால் தானே நாற்பத்தாறு கோடி கிடைக்கும்! மாற்ற என்ன செய்கிறார் மந்திரியார்? இந்தச்சூழ்நிலையை மாற்றுவதற்கான,மதிபரபபும் பிரசாரம் செய்யும் திராவிடர் கழகத்துக்கு, ஆங்காங்கு 144 போடுவது தவிர, வேறென்ன செய்கிறார்!

பணம், மதஸ்தாபனங்களின் பேரால் முடங்கிக் கிடக்கிறது. மக்களின் பணம் அவ்வப்போது, இங்கெல்லாம் நடைபெறும் திருவிழாக்களுக்காகப் பெரும் தொகை பாழாகிய வண்ணம் இருக்கிறது. பணம் படைத்தோருக்கு, தருமம் என்றால், தவறான எண்ணம்தான் இருக்கிறது. இவ்வளவு தடைகள் உள்ளன, முதலமைச்சரின் பாதையில். இவைகளைத் தாண்டிச் செல்லமுடியுமா என்பதுதான் முக்கியமான பிரச்னை. தருமத்தின் அடிப்படைப் பொருளை மாற்றவேண்டும் முதலில். மக்களின் பணம், பயனற்ற காரியத்துக்குப் பாழாகிற போக்கு ஒழிக்கப்படவேண்டும். முடங்கிக்கிடக்கும் செல்வம், நாட்டிலே நடமாடவேண்டும். அப்போது நாற்பத்தாறு அல்ல, இன்னும் அதைவிட அதிகம் கோடி ரூபாய்கள் தாராளமாகக் கிடைக்கும், கல்விக்கு. ஒரு சர்க்காரின் கடமை, வரவு இது, செலவு இது என்று எடுத்துக்கூறும், கணக்கர் வேலை மட்டுமல்ல. செலவு, அவசியமான அலுவலுககுத் தேவை. இவ்வளவு தொகை வேண்டும், அந்தத தொகையைப பெற, இன்னின்ன வழி வகுத்திருக்கிறோம், இன்னின்ன வகையிலேபணமவிரயமாகிக் கொண்டிருந்தது, தடுததுவிட்டோம், புதிதாக வருவாய் தரககூடிய இன்னின்ன காரியங்களைத் துவக்கி இருக்கிறோம், இவ்வளவு தொகை வருவாயாகக் கிடைக்கிறது, என்று கூறவும செயலாற்றவும் கடமை இருக்கிறது நாடு ஆளவநதார்களுக்கு.

கல்விக்கான செலவுக்குப் பணம் தேடும காரியம் முடிந்ததும், கல்வி வந்துவிட்டது, அறிவு பிறந்துவிட்டது என்று கூறிவிட முடியாது. கல்வித் திட்டமே, புரட்சிகரமான முறையில் திருத்தி அமைக்கப்பட வேண்டும் — அறிவுத் துறைக்கு நமதுமக்களை அழைத்துச் செல்லக் கூடிய கல்வி தேவை, நமது மக்களுக்கு, உலகின் நிலையை உணர்த்தக் கூடிய, விஞ்ஞானத்தின் மேன்மையை, தொழிலின் சிறப்பை விளக்கக் கூடிய கல்வி தேவை — மக்களின் மனதிலே உள்ள மாசுகளைத் துடைத்து, ஜாதிமத குலபேதங்களால் சீரழிவு ஏற்படுவதைப் போக்கி, எல்லோரும் ஓர் குலம் என்ற இலட்சியத்தைச் சொல்லால் மட்டுமல்லாமல் செயலில் காட்டும் நெஞ்சு உரமும் நேர்மைத்திறமும் ஏற்படுத்தக்கூடிய கல்வி தேவை. மாயாவாதம், மனமருட்சி, மமதையாளருக்குப் பிழைக்கும் வழி, குருட்டறிவு ஆகியவைகளை உண்டாக்கி வைக்கும், எண்ணங்கள் ஒழிக்கப்பெற்று, உலகிலே உயரிடம் வகிக்கும் பண்பு நமது மக்களுக்கு வரக்கூடிய விதமான அறிவுக் கல்வி தேவை. இன்றுள்ள கல்வி முறையும், பாடத்திட்டங்களும், பாடபுத்தகங்களும் இந்நிலையைத் தருவன அல்ல. நாலாம் வகுப்பு மாணவனாக இருக்கும்போது கண்ணன் தின்னும் பண்டம் என்ன? கண்ணன் தின்னும் பண்டம் வெண்ணெய்! — என்று ஆரம்பமாகும் புராணப் பாடந்தான் அவன் பி. ஏ., வகுப்புப்போகிறபோது துரோபதை துகிலுரியும படலமாகி, அவனுக்குத் துணையாக நிற்கிறது. புராணபுரிக்கு மாணவர்களை அழைத்துச்செல்ல, இலட்ச இலட்சமாக, கோடி கோடியாகப் பணத்தைக் கரைத்துவிட்டு, நாங்கள் கல்விக்காக இவ்வளவு செலவு செய்திருக்கிறோம் என்று கணக்குக் காட்டிப் பயன இல்லை—அறிவு வளர்ச்சிக்குத்துணையாகாது. கோயிலிலே கொளுத்தப்படும கற்பூரத்துக்கும், இத்தகைய கல்வியைப் பெற நமது மாணவர்கள் விளக்கெரிப்பதற்கும், அதிகமான வித்யாசம இல்லை. எனவே பணம்தேடிச் செலவிட்டுக் கல்விக்கழகங்களை அமைப்பதோடு திருப்தி அடையக்கூடாது—கல்வித் திட்டத்தை, முறையைத் திருத்தி அமைக்கவேண்டும்.

எவ்வளவு பெருமையாக இந்நாட்டைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டாலும். அதற்கு ஆதாரமாகஎதைஎதை ஆதாரமாகக்காட்டினாலும், பதிகங்களைப பாடினாலும், வானைமுட்டும கோபுரஙகளைக்கட்டினாலும் ஒரு உண்மையை மறைக்கவே முடியாது—மனித சமுதாய வாழ்க்கைக்குத் தேவையான வசதிகளை, பொருள்களை உலகுக்கு நாம் இன்னமும் ஒன்றுகூட, நமது அறிவின் மேம்பாட்டினால், திறமையினால், அளித்ததில்லை —மாறாக, உலகின் மற்ற நாடுகள் தமது அறிவுத்தெளிவாலும், விஞ்ஞானத்திறமையாலும், கண்டுபிடித்துக் கொடுத்துள்ள வாழ்க்கை வசதிப் பொருள்களைக் கொண்டேதான், நாம் நமது வாழ்க்கையை நடததிக்கொண்டு வருகிறோம. ஒளி விஷயத்தில், குத்துவிளக்குக்குப் பிறகு, நாம முன்னேறவே இல்லை—'அரிக்கன் விளக்கு' அளவுகூட! ஒலி விஷயத்தில், நாம் பூசாரியின் உடுக்கையின் ஒலி 'ஓம் ஓம்' என்ற பிரணவ மந்திரத்தைக் காட்டுகிறது, என்று கூறும் நிலையிலிருந்து முன்னேறவேயில்லை—பிரணவத்தின் பெருமையைச் சைவ மெய்யன்பர், ஒலிபெருக்கி மூலம், அயலார் அளித்த இந்த அற்புத சாதனத்தின் மூலம் பக்தர்களுக்கு உபதேசிக்கிறார்! ஒரு துறையிலாவது, நாம் நவீன உலகுக்கான கருவிகளை, எண்ணங்களைக் கண்டிருக்கிறோமா என்பதை எண்ணிப்பாருங்கள்! அந்தப பாதையிலாவது சென்று

பழைய முறைகளுக்குப் பாதுகாப்பு ஏன்?

கொண்டிருக்கிறோமா! நமது கல்வித்திட்டம் இந்த நோக்கத்தை மனதிற்கொண்டு மாற்றியமைக்கப்படவேண்டும். அப்போது தான் பணம் செலவிடுவதால், முழுப் பயன் கிடைக்கும். நமது நாடும் முன்னேறும்.

இந்த அறிவுபரப்பும் அரும்பணியினையே நோக்கமாகக்கொண்டு, கல்வியின் அடிப்படை மாற்றி அமைக்கப்படவேண்டுமேயன்றி, வெறும் பிழைப்புக்கான கல்வியாகவோ, பேதைமையை வளர்க்கும் கல்வியாகவோ, இருக்குமானால் பயன் இல்லை. கல்வி முறையை மாற்றாமல் மேலும் சிலபல பள்ளிக்கூடங்களைக்கட்டிவிட்டால் போதாது—இன்றுள்ள நிலையில், நமதுநாட்டுப் பள்ளிக்கூடங்களுக்கும் பஜனை மடங்களுக்கும் அதிக வித்யாசமில்லை. பள்ளிக்கூடங்களில் பஜனைமடத்தில் நடைபெறாத ஒரு வேடிக்கை நிகழ்கிறது என்று வேண்டுமானால் கூறலாம். பழைய கட்டிடம் கலனாகி, செங்கற்கள் பெயர்ந்துபோய் தூளாகிக் கிடக்கும் இடத்திலே, மழை பெய்தால், அந்த மழைநீர் செங்கற்தூளிலே பாய்ந்தோட, தண்ணீரும் காவிக் கலராகும், தூளும் குழையும்—நீரும் கெடும் — சிகப்பாகத் தெரியுமே தவிர, ஆடையை கரையாக்குமே தவிர, சிகப்புச் சாயமாகி விடாது! இரண்டுங்கெட்ட நிலை! நமதுநாட்டுக் கல்வி முறை ஏறத்தாழ இவ்விதமாகவே அமைகிறது. பழைய எண்ணங்களிலே கொஞ்சம் புது அறிவு தெளிக்கப்படுகிறது—ஒருகலப்பு பயனற்ற குழம்பு—பக்குவமற்ற முறை! இந்த நிலையில் உள்ளகல்வி பயன்தராது—நிச்சயமாகத் திருத்தி அமைத்தாகவேண்டும். அமைச்சர்கள் இந்தக் காரியத்தைச் செய்வார்களா! இதற்குப் பிரத்யேகமான துணிவு வேண்டுமே—பாரத புத்ரர்களுக்கு இந்தத் துணிவு உண்டா? எனக்குச் சந்தேகந்தான்!! புத்தறிவு பரவுவதையே தடை செய்யும் போக்குத்தான் இவர்களிடம் இருக்கக் காண்கிறேன். நானும் என்னைச் சார்ந்தவர்களும் பெரும் புலவர்களல்ல—என்றாலும், நாங்கள் கம்ப ராமாயணத்திலே, கதைப் போக்கிலேயும், நீதியின் அடிப்படைப் பிரச்னையிலேயும் குற்றங் குறைகள் கண்டோம்—மக்களிடம் கூறினோம். எங்கள் இயக்கத்தவரும் இங்கு வந்திருப்பவருமான நண்பர் குழந்தை என்பவர், இராவண காவியம் என்றோர் நூல் இயற்றினார்—இதிலே குற்றங் குறைகள் இருந்தால், இதிலே உள்ள கருத்து கேடானது, தவறானது, அறிவுக்குப்பொருந்தாதது, என்றால், இந்த அமைச்சர்கள், எடுத்துக் கூறலாமே மக்களிடம்— இந்த அற்ப காரியத்தையா நாங்கள் செய்வோம், நாங்கள் என்ன அவ்வளவு இலேசா, 'கனம்'களாயிற்றே,—என்று கூறுவதானால், இவர்கள் செய்ய வேண்டாம், சீடகோடிகள், பாதந் தாங்கிகள், படைவீரர்கள் உள்ளனரே ஏராளமாக, அவர்களைக்கொண்டு, பேசச் செய்திருக்கலாமே! செய்தனரா? இல்லை! காவியத்துக்குத் தடை விதித்தனர்!! புத்தறிவுக்குத் தடை போடுகின்றனர்! பழைய முறைகளுக்குப்பாதுகாப்பும், புத்தறிவுக்குத்தடையும், விதித்துவரும் இவர்களிடமிருந்து கல்வித்துறையிலே, திருத்தத்தை எப்படி எதிர்பார்க்கமுடியும்! அமைச்சர்கள், ஆலய உபதேசிகளாகிறார்கள்,! அன்பர் அவினாசியார், அணில் பாலம்கட்டிய கதையைக் கூறுகிறார்! 'போர்வாள்' நாடகத்தால், புத்தறிவு பரவுகிறது என்றதும், தடை! இப்படித்தடைபோடும் துரைத்தனத்தார் கல்வித்துறையிலே, எப்படிப் புரட்சிகரமான மாறுதலைச் செய்யத் துணிவார்கள்? ஆனால் மாறுதலைச் செய்யாமல் கல்வி மூலம், அறிவைப் பெருக்கமுடியாது. இதை ஆளவந்தவர்கள் உணர மறுத்தாலும், அவர்களை ஆளவந்தார்களாக்கிய நீங்கள் அறிந்துகொள்ளுங்கள். படிப்பு இருந்தால் பிழைக்கலாம், பெரும் பொருள் திரட்டலாம் என்ற ஆசை வார்த்தைகூறி நான் உங்களை மயக்கமாட்டேன். நான் அறிவேன், நீங்களும் அறிவீர்கள், கை எழுத்துப்போடவும் தெரியாதவர்கள் கனதனவான்களாகி உள்ளனர்! அதேபோது M. A. B. L. வீட்டு வாடகை தரமுடியாததால், ஆண்டிற்கோர் வீடாக மாறுகிறார். கல்லூரிகாணாத சிவாஜியும், அக்பரும், பெரிய சாம்ராஜ்யங்களைச் சிருஷ்டித்து ஆண்டிருக்கிறார்கள் சிறப்புடன். எனவே, கல்வியின் மூலமாகத்தான் பணம் திரட்ட முடியும், பட்டம் பெற முடியும், ஆகவே கல்வி தேவை என்று கூறவில்லை. கல்வி, சான்றோர்களின் எண்ணங்களின் தொகுப்பு—கல்வி பயில்வதன் மூலம், அந்தச் சான்றோர்களின் எண்ணங்களை அறிந்து, அறிந்ததால் நாமும் சிந்தித்து, சிந்திப்பதால் நாமும் சில பல எண்ணங்களைக் கொண்டு, பிறகு உலகுக்கு, அந்த எண்ணங்களையும் அந்த எண்ணங்களை அடிப்படையாகக்கொண்ட செயல்களையும், விளைவுகளையும், காணிக்கையாக்குகிறோம். டெலிபோன் கண்டு பிடித்தான் ஒரு விஞ்ஞானி—ஆனால் அந்தப் பொருள் இன்று, அவனுடைய வீட்டிலேயா இருக்கிறது, பரம்பரைச் சொத்தாக! எங்கும்—எவருக்கும், பயன் தருகிறது! அவன் பேருபகாரி!! உலகுக்கு, நமது அறிவின் மூலம், செயலின் மூலம், ஒரு துளி நலனாவது கிடைப்பதற்கு ஏற்ற ஆற்றலை நமக்கு அளிக்கக்கூடிய கல்வி நமக்குத் தேவை. கட்டாய இலவச ஆரம்பக் கல்வி மட்டும் போதாது, இந்த நோக்கம் ஈடேற. முப்பது நாற்பது வயதுக்கு மேற்பட்ட மக்கள் உள்ளனர் ஏராளமாக — எழுத்தறிவுமற்று. அவர்களை இனி ஆரம்பப்பள்ளிகளில் அமர்த்தி அணில், ஆடு, சொல்லித் தருவது, கேலிக் கூத்தாகும்—ஆயினும் அவர்களை, அறிவுத் துறையிலே நுழையாது இருக்கச் செய்வதும் கூடாது. அந்தப் பெருந்தொகையினர், பழய உலகிலேயே சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தால், புதிதாகக் கல்வி பெறும் தொகையினருக்கும் அவர்களுக்குமிடையே, பெரியதோர் பள்ளம் அகன்ற வாயுடன் இருக்கும். அது பயங்கரப் பள்ளம்—ஜாதி பேதத்துக்குச் சமமான ஓர் கொடிய பேதத்தை, அந்த இரு கூட்டத்திற்குமிடையே உண்டாக்கிவிடும்—அது ஆபத்தான நிலை! எனவே, முதியோர் கல்வித் திட்டம், வேண்டும்—வெறும் எழுத்தறிவுப்புப்போதாது. உலக அறிவை, அவர்களுக்கு, ஊட்டவேண்டும்—பாடல், நாடகம், கதை, உரையாடல், பேச்சு, காட்சி, ஆகியவை மூலம். அதிகமான பொருட் செலவுமின்றி, இதைச் சாதிக்க முடியும். ராமாயண பாரதக் கதைகளை, இன்றுள்ள, மக்களில் பெரும்பாலோர், அறிவர் — எப்படி?—படித்தனரா?—இல்லை—கேள்வி ஞான மூலம் தெரிந்துகொண்டனர்—தலைமுறை தலைமுறையாக. நாமும், அவர்களுக்கு, அதே முறையிலே, புத்துலக அறிவைப் பரப்ப முடியும், அறிவுக் கழகங்கள் மூலம். நாயன்மார்களின் சரிதங்களைக் கேட்டு கேட்டுப் பழகிப்போன மக்களுக்கு நாம், நமது நாட்களில் வீரர், விவேகி, விஞ்ஞானிகளின் வாழ்க்கை வரலாற்றினை, இதுபோன்ற பெரிய கிராமக் கூட்டங்களில், எடுத்துக் கூறி, அவர்கள் மனதிலே புதிய கருத்து பரவச் செய்ய முடியும். அதிலும் நமது கிராம மக்கள், தெளிவான, வளமான இயற்கை அறிவுள்ளவர்கள்—அவர்களுக்கு விஷயத்தை நாம் நல்ல முறையிலே விளக்கினால் பதிந்துவிடும். முதியோர் கல்வித் திட்டத்தை இம்முறையில் நடாத்த, பொதுநல நோக்கமும் பகுத்தறிவுக் கோட்பாடும் கொண்ட கழகங்கள், பெரிய கிராமப் பகுதிகளில் தோன்றவேண்டும். திருத்தி அமைக்கப்பட்ட கல்வித் திட்டத்தின் மூலம் ஓர்புறம், கட்டாய இலவச ஆரம்பக் கல்வியும், மற்றோர் புறம் முதியோர் கல்வித் திட்டமும், சேர்ந்து நடைமுறைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டால், நாட்டிலே நல்லறிவு நிச்சயம் பரவும், நாடும் முன்னேறும். இதற்கு ஓர் அச்சாரம்போல அமைந்திருக்கிறது, நண்பர் அமைத்துள்ள இந்தப் பள்ளிக்கூடம். இதிலே பணியாற்றப் போகும் ஆசிரியர்களும், நாட்டு நிலையை நன்கறிந்து பணிபுரிய வேண்டுகிறேன். ஆரம்ப ஆசிரியர்கள்—கிராமப் புறங்களிலே உள்ளவர்கள் இன்றுள்ள நிலை, நெஞ்சை நோகச் செய்யக்கூடியது. அவர்கள் ஏழ்மையின்

(8-ம் பக்கம் பார்க்க)

தொடர் கதை

கற்பனைச் சித்திரம்

[4—7—48 தொடர்ச்சி]

கணபதிசாஸ்திரி! என் முதல் பலி! இளையபூபதியைச் சிக்கச் செய்வதற்கு எனக்கு உடந்தையாக இருந்து, அதன்மூலமாகவே என்னை இழந்துவிட்ட ஆசாமி. அந்த இளித்த வாயன், எங்கோ காசியாத்திரை போய்விட்டான், ஜெமீன்தாரரின் கோபத்துக்கு ஆளாகக்கூடாது என்று பயந்துகொண்டு, என்ன ஆனானோ என்று நான் எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன், சிலகாலம்வரை. பிறகு, இளையபூபதி என்னை இன்பச் சோலைக்கு அழைத்துக்கொண்டு சென்றுவிட்டதால், கணபதி சாஸ்திரியைப் பற்றிய எண்ணமே கூட மறைந்துவிட்டது. எதிர்பாராதவிதமான சந்திப்பு நேரிட்டது! மானசிக கோகுலத்தில் கணபதி சாஸ்திரி!! நான் திடுக்கிட்டுப் போனேன்—தெளிவும் அதையொட்டித் தைரியமும் வரச் சிலநிமிஷங்களாயின. அதுவரையில், கணபதி சாஸ்திரி குரூரமாகப் பார்த்தபடி இருந்தான். புன்னகையையும் பெருமூச்சையும் சமஎடை கலந்துவீசினேன், கணபதி சாஸ்திரியின் கோபத்தைக்குறைக்க. பலித்தது பேச ஆரம்பித்தான், படபடவென்று—சரி, சரி, பேசட்டும், பேசிவிட்டால் கொதிப்புத் தானாகக் குறைந்துவிடும், நல்லது தான் அது, என்று எண்ணிக்கொண்டேன். டாக்டரே! உங்களுடைய வைத்யமுறைக்கும் இதற்கும் சற்றுவித்தியாசம். நீங்கள், காய்ச்சல் கொண்டவர்களைப் பேசாமலிருக்க வேண்டும், பேசினால் ஜுரம் அதிகமாகும் என்று கூறுவீர்கள். உடலில் கொதிப்பு இருக்கும்போது, அது ஒரு சமயம் தேவைப்படக் கூடும். உள்ளத்திலே கொதிப்பு ஏற்பட்டால் அவ்விதமாகப் பேசாமலிருந்துவிடக் கூடாது—பேசிப் பேசி ஆத்திரம் வெளியே வார்த்தைகளாகக்கொட்டிவிட்டால்தான்; கொதிப்பு அடங்கும். பேசாமல் இருந்தால் அந்தக் கொதிப்பு, வளரும், ஆசாமி கருகிவிடக் கூடும்—விளைவு என்ன என்பது பற்றிய கவலையுமின்றி, விபரீதமான காரியங்கள் செய்யக்கூடும். கணபதி சாஸ்திரிக்கு, என்மீது எவ்வளவு ஆத்திரம் இருக்கும்! பாவம்! சகஜம் தானே! அவன் கோயிலிலே கூட அவ்வளவு உருக்கமாக அர்ச்சித்ததில்லை—என்னை அவ்வளவு அன்புடன் அர்ச்சித்தான். இளையபூபதி கிடைத்ததும், இனிஉனக்கு விருந்து கிடையாது என்று கூறிவிட்டேன்—கோபமாகத்தானே இருக்கும். பலகாலமாக வளர்த்துவிட்ட கோபம், பேசி ஆத்திரத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டால்தான் நல்லது. ஆகவே, நான், அடிக்கடி அவன் பேச்சிலே குறுக்கிடவுமில்லை—அவன் துடுக்குத்தனமாக இரண்டோர் சமயம் தூற்றியபோது கோபித்துக் கொள்ளவில்லை—புன்னகையைக் குறைத்துவிடவுமில்லை—அங்கு இருந்த ஒரு ஆசனத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு, கன்னத்தில் கையை வைத்துக்கொண்டு, புருவத்தைச்சற்று மேலுக்குத் தூக்கியபடி, புன்னகையுடன், கணபதி சாஸ்திரியைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தேன். டாக்டரே! அந்தப்பார்வையும், தினுசும், இப்போது நன்றாக இராது. அப்போது—என் இளமையிலே, அந்தப்பார்வை, உம்மைப் போன்றவருக்கு உழைப்பவர்களின் உள்ளத்தைக் கூடக் குலுக்கிவிடும்—அவ்வளவு மாயசக்தி இருந்தது, அந்தப்பார்வைக்கு. கணபதி சாஸ்திரியின், கோபம், பஞ்சு பஞ்சாயிற்று அந்தப் பார்வையால்!

"அடிகாதகி! கள்ளி! என்னைத் துரோகம் செய்துவிட்டாயே, கடைசிவரையில் தப்பித்துக்கொள்ளலாம் என்றுதானே எண்ணிக்கொண்டாய். இவனால் என்ன ஆகும், பஞ்சைப் பார்ப்பான்தானே, என்று எண்ணிக்கொண்டாய். இப்போது? என்னிடம் சிறைப்பட்டிருக்கிறாய். இளையபூபதி கிடைத்துவிட்டான், இனி நம்மை யார் என்ன செய்ய முடியும் என்று எண்ணி இறுமாப்புடன் இருந்துவந்தாயே, பார் இப்போது, படு அவதி. பாபி! நான் உனக்கு ஒருகுறையும் செய்யவில்லை. குரங்கு, கோல் கொண்டவனிடம் கூத்தாடிக் கிடப்பதுபோல, உன்னிடம் நான் இருந்துவந்தேன்—என்னை வஞ்சித்தாய். கோயிலிலேபூஜைசெய்யும் ஏழைக் குருக்கள், என்ன சாதித்துவிட முடியும், என்று எண்ணிக்கொண்டாய். பார்த்தாயா என்னுடைய அந்தஸ்த்தை. செல்வத்தை, அதிகாரத்தை!! மானசீக கோகுலம்! மன்னர்கள்கூட மயங்கும் இடம்! இந்த இடத்திலே, நான் இட்டதுதான் சட்டம். வெட்டு தலையை என்றால் போதும், தீர்ந்தது. விரட்டு இளையபூபதியை என்று உத்தரவிட்டால் போதும், அவனிடம் இலட்சக்கணக்கிலே பணம் இருந்தாலும், கவலையில்லை, விரட்டிவிடுவார்கள் என் சீட்கோடிகள். வல்லவனுக்கு, எதுவும் சாத்யமாகும்—எங்கும் அவனுக்கு வசதி கிடைக்கும். தெரிந்துகொள்ளடி தெளிவற்றவளே—இங்கு நான் தங்கத்தட்டில்தான் சாப்பிடுகிறேன்—வெள்ளி வட்டில்களில் பழரசம்—வெட்டிவேர் விசிறி, அதற்கு வெள்ளிப்பிடி—வெல்வெட்டு மெத்தை—வேலைக்கோர்விதமானபட்டுப் பீதாம்பரம்—ஆடிப்பாடி எனக்கு மகிழ்வூட்டப் பலர்—எல்லாம் என் அப்பன் கண்ணன் திருவருளால்! இவ்வளவும், நமது ஊருக்கு நெடுந்தொலைவிலுள்ள இந்த டில்லிப் பட்டணத்திலே, கிடைத்திருக்கிறது. என்னை வஞ்சித்த, உன்னைப் பற்றி நானும் கொஞ்சநாள் எண்ணி ஏங்கினேன்—பிறகு மறந்து போனேன்—தற்செயலாக உன்னைக் கண்டேன், கடைவீதியில் அந்தக்காளையுடன். பிறகு, என் வேவுகாரர்கள் வேலை செய்தனர்—இதோ என் எதிரே இருக்கிறாய்—உன்னை நான் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம் இங்கே—என்னவேண்டுமானாலும்."—

இந்த முறையிலே கணபதி சாஸ்திரி கொக்கரித்தான். பேச்சு அதிக

மாக அதிகமாக ஆத்திரம் குறைந்து கொண்டிருந்தது. நான் பேசாமலிருக்கக் கண்ட கணபதிசாஸ்திரி, "என்னடி கள்ளி, யோசனை? நயமோடு வந்துள்ள இளையபூபதி எப்படியும் நம்மை அழைத்துக்கொண்டுதானே போவான், என்ற தைரியமோ! அது தான் நடைபெறாது. என் ஏவலர், அவனை வெளியே அனுப்பிவிடுவர்—எங்கே அந்தப்பெண் என்று கேட்டால், பதில் கிடைக்காது — போலீசில் முறையிடவோ முடியாது, யாரும் இவன்பேச்சை இங்குமதிக்கமாட்டார்கள் — அதுமட்டுமல்ல — என் சீடர்களிலே சிலர், பெரிய பெரிய அதிகாரிகள். அதனால் திடீரென்று இளையபூபதிமீது, கொள்ளைக் குற்றம், கொலைக் குற்றம், எது வேண்டுமாயினும் விழக்கூடும் —நான், ஆறு வருஷம்—பத்து வருஷம்—என்று இங்கு என்ன தண்டனை கிடைக்கவேண்டும் இளையபூபதிக்கு என்று எண்ணுகிறேனோ, அதன்படி அவனுக்குக் கிடைத்துவிடும். இங்கு அவன் எதுவும் செய்துவிட முடியாது." என்று கூறிவிட்டு, என்னை அந்த அறையிலேயே விட்டுவிட்டு, வெளியே சென்றான் — கதவை இழுத்துப் பூட்டிக்கொண்டான் — சத்தம் கேட்டது.

இளையபூபதியுடன் வாழ்ந்து வந்த வாழ்வு தீர்ந்துவிட்டது, என்று நான் தீர்மானித்துவிட்டேன்—கணபதி சாஸ்திரியின் பேச்சு, எனக்கு வெறும் மிரட்டலாகப் படவில்லை. பாவம்! என்பொருட்டுத், தகப்பனை விரோதித்துக் கொண்டு, சொத்தைக் கரைத்துப், பழையஜெமீன்தாருடன் பகைமை கொண்டு, படாத பாடுபட்ட இளையபூபதியிடமிருந்து நான் பிரிக்கப்பட்டுவிடுவேன், என்பது தெரிந்து நான் கொஞ்சம் வருத்தமுற்றேன். ஆனால் ஏதும் செய்ய முடியாத நிலையில் சிக்கிக்கொண்டேன். சிலநாட்களுக்குப் பிறகு வேண்டுமானால், கணபதி சாஸ்திரியை, ஏதாவது தந்திரத்தால் ஏமாற்றலாம்; ஆனால் அந்த நேரத்திலே, அவனை ஒன்றும் செய்யமுடியாது என்பது நன்றாகப்புரிந்துவிட்டது. சரி—வெற்றி கணபதிசாஸ்திரிக்குத்தான்—ஆரம்பவெற்றி. என்ன சொன்னானோ, எப்படி மிரட்டினானோ, தெரியாது, கொஞ்சநேரத்துக்கெல்லாம், இளையபூபதியை, அந்த இடத்தைவிட்டு துரத்தியே விட்டான் கணபதிசாஸ்திரி. வெற்றிக்களிப்புடன், என்னிடம் சேதியைக்கூறினான் — அவனுடைய வெற்றி பரிபூரணமாகிவிட்டது — ஆகவே ஆனந்தமடைந்தான். நான், கோகுலதாசியானேன்! கணபதி சாஸ்திரியின் காமக்கூடாரத்திலே, முக்கியமானவளானேன் — டாக்டரே! என் வாழ்வில் இப்படித்தான், அடிக்கடி, எதிர்பாராத மாறுதல்கள். எல்லாம் என்னாலே ஏற்பட்டவை என்றும் கூறிவிட முடியாது. டில்லிப் பட்டணத்துக்கு நாங்கள் புறப்பட்ட போது, என்வாழ்வில், இப்படி ஒரு பெரிய மாறுதல் நடைபெறும் என்று எண்ணியிருக்க முடியுமா! செல்வமும் சுகமும் சாமரம் வீச, இளையபூபதி பராக்குக்கூற, கதர்க்கடை ஐயர் களிப்பூட்டும் பேச்சுப்பேச, பூரண திருப்தியுடன் தானே சென்றேன், ரயிலில், இரண்டாம் வகுப்பில். என்வாழ்விலே, நேரிடவேண்டிய தொல்லைகள் தீர்ந்து விட்டன, இனி நிம்மதியாகக் காலங்கழிக்க முடியும் என்று தான் நம்பினேன். அப்படிப்பட்ட சமயத்திலே இந்த இடி நேரிட்டது. "ஏன் இவள் இப்படி ஆகிவிட்டாள்? முன்பு, மிதந்த அந்தஸ்துடன் வாழ்ந்து வந்தாளே! ஒய்யாரமாக இருப்பாளே! ஜெமீன்தாரின் நேசத்தைப் பெற்றிருந்தாளே! இப்போது, வாடகை வீட்டில் குடியிருந்துகொண்டு வாடிக்கிடக்கிறாளே! ஏன்?" என்று என்னைப்பற்றி விசாரித்துவிட்டு, உண்மைக் காரணத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல், அவர்களே பதிலும் கூறி விடுகிறார்கள், "கெட்டு அலைந்தவள், கர்வம் பிடித்தவள். பணத்தாசையினால் பாழானாள்" என்றெல்லாம் கூறுகிறார்கள் டில்லியில் எனக்கு ஏற்பட்ட பேரிடிக்குக் காரணம் நானா! நானாகவே, சில சமயங்களில் எண்ணிக் கொள்வதுண்டு, பூவும் காயும் பூத்தும் காய்த்தும் இருக்க, அழகாக விளங்கும் செடி கொடிகள் மரங்கள், ஒரு குற்றமும் செய்யாதிருக்கும் போதே, பெருங்காற்று அடித்து, மலரையும் காய்களையும் பிய்த்து எறிந்துவிட்டு, அலங்கோலமாக்கி விடவில்லையா! அது போல என்வாழ்விலே, அவ்வப்போது, எனக்குக் கிடைத்த சுகத்தை, வேறுயாரோ செய்யும் செயல்கள் சூறாவளியாக மாறி, அழித்து விடுகிறது போலும் என்று எண்ணிக் கொள்வேன். இளைய பூபதியுடன் இன்பமாகக் காலங்கழிக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையை, இந்தக் கணபதி சாஸ்திரி நொருக்கினான். சில நாட்களுக்குப்பிறகு, அவன் என்னை என் இஷ்டப்படி ஊர்போக அனுமதிப்பானோ, என்று எண்ணினேன். அவனோ, இளையபூபதியை, யாரைக் கொண்டோ மிரட்டித் துரத்தி விட்டதுடன், நான் இனி என்றென்றும் அவனுடன், அந்த மானசீக கோகுலத்தில், ராதாமாதாவாக வாழவேண்டியது தான் என்று தீர்மானமாகக் கூறிவிட்டான்—

ஆங்கிலம்போல் இந்தியும் அயல்மொழியே

—

"இப்போது, அயல்மொழியான ஆங்கிலத்தைக் கற்றோர் தொகை இந்நாட்டில்மிகுதியாயிருந்தும், அவரால் இந்நாட்டுக் கல்லாமாந்தர்க்குந் தாய்மொழி கற்றோர் சிலர்க்கும் ஏதொரு பெரும்பயனும் விளையாதிருக்க, ஆங்கிலத்தைப் போலவே அயல்மொழியான இந்தியை மட்டும் இனி நம்மவரிற் சிலர் கற்று வந்தாற் பெருங்கூட்டத்தினரான நம் ஏழைமக்கட்கு அவரால் நன்மையுண்டாகிவிடுமோ? ஆங்கிலங் கற்றவர் அம்மொழியைப் பேசினால் அதன் பொருளையறியாமல் நம் ஏழைமக்கள் திகைத்து விழிப்பது போலவே, இந்திமொழியைக் கற்றவர் நம்மக்களிடையே இந்தியிற் பேசினால் அவர் அதன் பொருளை அறியாமல் திகைத்து விழிப்பரென்பதை நாஞ் சொல்லுதலும் வேண்டுமோ? ஆகவே, இவ்விந்திய தேயத்திற் பல நாடுகளில் பல்வேறு மொழிகளைப் பேசுவாரான பல வேறு மக்கட்குழுவினர்க்கும் உண்மையாகவே நன்மை செய்யும் எண்ணமும் நன் முயற்சியுமுடைய தொண்டர்கள் இருந்தால், அவர் அவ்வந்நாட்டிலுள்ளார் தாந்தாம் பேசுந் தாய்மொழியையே நன்கு பயின்று அதன் வாயிலாக வாழ்க்கைக்குரிய பல துறைகளிலும் நல்லறிவுபெற்று முன்னேற்றமடையும்படி உதவி செய்தல் வேண்டும். இங்ஙனஞ் செய்யாமைவிட்டுத், தம் தாய்மொழியையே கல்லாத பேதைகளாய் வறுமையில் வருந்திக் காலங் கழிக்கும் நம் எளியமக்களுக்கு, அவர் சிறிதும் அறியாத இந்திமொழியைக் கட்டாயப் பயிற்சியாக வைக்கப் பெரிது முயல்வதால் ஒரு சிறுபயன்தானும் விளையமாட்டாது."

மறைமலை அடிகள்

அதற்கான ஏற்பாடும் செய்து விட்டான்.

என்ன "ஜாலவித்தை" செய்து, அவன் அவ்வளவு பேரையும் மயக்கி வைத்திருந்தானோ தெரியவில்லை—அங்கு; வந்தவர்கள், மதியற்றவர்களல்ல-உயர்தரமான அதிகாரிகள்-மதிநுட்பமிருந்த வியாபாரிகள்—வெளிதேசங்கள் சென்று திரும்பியவர்கள், இப்படிப்பட்டவர்களேதவிர, கடைகண்ணி வைத்துப்பிழைப்பவர்கள், கையெழுத்தும் போடத்தெரியாதவர்கள், அன்றாடம் ஜீவனத்துக்கு வேலை செய்பவர்கள், என்பன போன்றவர்கள் அல்ல. மானசீக கோகுலத்தின் மாட்சி பற்றிக் கவிபாடிக்கொண்டுவந்து கொடுத்துக் கோபாலரிடம் (கணபதிசாஸ்திரி) கடாட்சம் பெற்றுக்கொண்டு போனவர்களும் உண்டு. நான், ராதா மாதா வானபிறகு, என்னிடமும், அந்தப் பக்தகோடிகள், பரிவும் பக்தியும் காட்டினர்.

என்னால் தவிர்க்க முடியாதநிலையிலே நான் சிக்கிக்கொண்டேன்—சில நாட்கள் சஞ்சலப்பட்டேன்—பிறகு ஒருவாறு மனதைத் தேற்றிக்கொண்டு; புதிய இடத்துக்கும்புதிய நிலைமைக்கும் ஏற்றபடி என்னை நானே மாற்றி அமைத்துக் கொள்ளவும்; கணபதி சாஸ்திரியின் மனதைக் குளிரச் செய்யவும், பழகிக்கொண்டேன். அதாவது, நான், ராதா மாதா வேலையை ஏற்றுக்கொண்டேன். சுலபமான வேலை. என்ன காரணத்தினாலோ, பக்திப்போதைகொண்ட சீடர்களுக்கு, காட்சி தருவது, பூஜையின் போது, மற்ற நேரத்தில் கணபதி சாஸ்திரியின் பூஜையை ஏற்றுக் கொள்வது! இவ்வளவுதானே!! பல நாட்களுக்குப் பிறகு, நான் பக்குவமாகப் பேசியும், பல விதமாகக் கொஞ்சியும் கெஞ்சியும், கணபதிசாஸ்திரியிடம், மானசீககோகுலம் அமைத்ததைத் தெரிந்து கொண்டேன். முதலிலே கணபதிசாஸ்திரி, இடந்தரவே இல்லை—ஏதாவது சாக்குக் கூறியே என்வாயை அடைத்து விடுவான்.

"எப்படி, இவ்வளவு ஆசாமிகளைச் சொக்க வைத்திருக்கிறாய்?" என்று நான் கேட்பேன், அவனோ, "எல்லாம், தபோபலமடி, தபோபலம்" என்பான்—தாம்பூலத்தட்டிலிருந்து வெற்றிலையை எடுத்து, நான் கட்டிக்கொண்டிருந்த பட்டுப்புடவையில் துடைத்து, அளவறிந்து சுண்ணாம்பு தடவி, அன்பு கனியும் பார்வையுடன், மடித்த வெற்றிலையை, கணபதிசாஸ்திரியின் அதரத்தருகே கொண்டு போய் நிறுத்திக்கொண்டு, "சொல்லுங்களேன், என்னிடம் கூடச் சொல்லப்படாதா?" என்று மறுபடியும் கேட்பேன்—கணபதி, ஒரு விநாடி மயங்குவான், மறுகணம் சமாளித்துக்கொண்டு, "தபோபலம் தானடி—ஏன், உனக்குச் சந்தேகமா! தபோபலம், இவனுக்கு ஏது என்கிற எண்ணமோ! தாசிலோலனான இவனுக்கு, கேவலம் அர்ச்சகத் தொழில் செய்து கொண்டிருந்த இவனுக்கு, தபோபலம் எங்கிருந்து கிட்டும் என்று யோசிக்கிறாயோ? முட்டாளே! தாசிவேசிகளுடன் கூடிக் குலாவிக் கொண்டிருந்தாலும், மனசை ஈஸ்வரத்தியானத்திலே, நிலை நிறுத்திவிட்டால் போதுமடி, தபோபலம் தானாகவரும்—" என்று கூறுவார். நான், கோபித்துக் கொள்வேன்—அவன் கொஞ்சுவான், என் கோபத்தைக் குறைக்க—ஆனால் உண்மையை மட்டும் கூறமாட்டான்.

(2-ம் பக்கம் பார்க்க)

இந்தி மொழியும் அதன் பிரிவுகளும்.

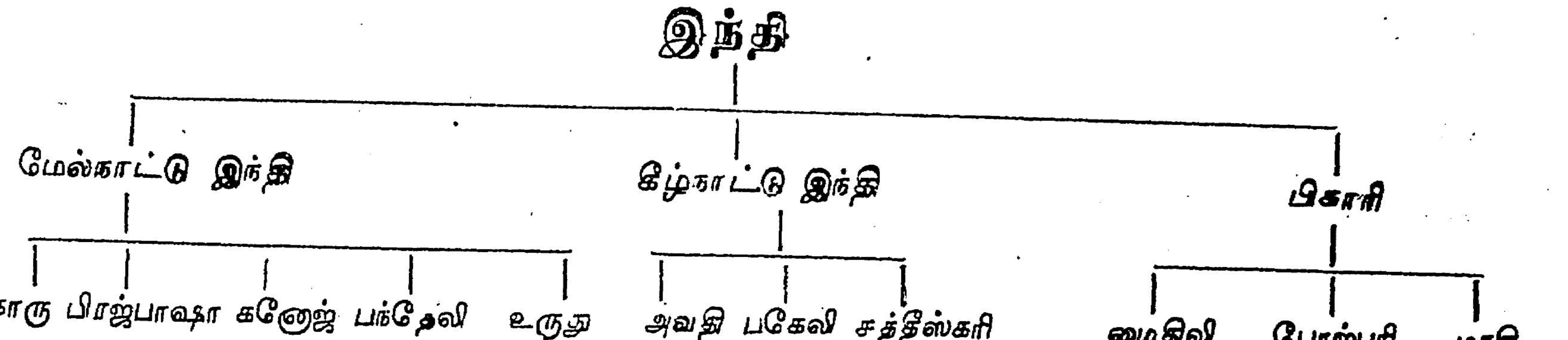

N. B:—வடநாட்டில் 11-வித இந்திமொழிகள் ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமில்லாத விதமாய்ப் பேசப்பட்டு வருகின்றன. இதல்லாமல்:—

சிந்தி-லந்தி-பஞ்சாபி-குஜராத்தி-ராஜபுதானி-குமோனி-கடுவாலி-நேபாலி-உரியா-பங்காளி-மராட்டி-சிணு-காஷ்மீரி-கோகிஸ்தானி-சித்ராலி-திராகி-பஷை-சலாஷா-கவர்ப்டி-இந்துஸ்தானி-பார்சி-ஆங்கிலம் முதலிய இருபத்திரண்டுக்கு மேற்பட்ட தனித் தனி பெரிய மொழிகள் வடநாட்டில் பேசப்படுகின்றன.

தென்னிந்தியாவில் 'பிகாரி'யின் பிரிவின் ஒன்றாகிய 'மைதிலி' மொழியையே "இந்தி" என்ற பெயரால் நுழைத்திருக்கிறார்கள். அதனையே 25 கோடி மக்கள் பேசுகிறதாகப் பாமர மக்களிடம் கூறி ஏமாற்றுகிறார்கள்.

இந்தியாவிலுள்ள மக்களின் தொகையே 40 கோடி, அதில் 'மைதிலி' மொழிக்கு 25 கோடி என்றால், மற்றப் பெரும் மொழிகளுக்கு எத்தனை கோடி என்பதைச் சிறிது ஆழ்ந்து யோசித்தால், இங்ஙனம் கூறி ஏமாற்றுகிறவர்களுடைய புளுகு வெளியாகும்.

ஒரு இலட்சம் மக்களுங்கூடப் பேசாத ஒரு சிறு மொழியைத் தென்னாட்டில் கட்டாய பாடமாக நுழைக்கப் பார்ப்பதில் ஏதோ ஒரு சூழ்ச்சி வைத்துக்கொண்டு வேலை செய்கிறார்களே யொழிய வேறில்லை யென்பதை அறிந்து, கட்டாய இந்தித் திட்டத்தை ஏற்க முடியாதென்ற முடிவைச் சர்க்காருக்கு ஒவ்வொரு தமிழ்மகனும் தெரிவிக்கவேண்டும்.

தேவமொழி மக்களுக்கு ஏன்?

—●—

இப்போது சிலகாலமாக வடமொழியாகிய சமஸ்கிருத மொழியைத் தமிழ்நாட்டில் பரப்பும் முயற்சி நடைபெற்று வருகின்றது. அதிலும், ஆங்கிலேய ஆட்சியொழிந்து, சுதந்திரம் ஏற்பட்டபின், இம்முயற்சி காற்று வேகத்தில் பரப்பப் படுகின்றது. பள்ளிக்கூடங்களில், மாணவர்கள் கற்கவேண்டுமென்று சொல்லப்படும் மூன்று கட்டாய மொழிகளில் சமஸ்கிருதமும் ஒன்றாக இடம் பெற்றுள்ளது. பேச்சு வழக்கொழிந்து, நூல் வடிவில் மட்டும் காணப்படும் சமஸ்கிருத மொழிக்கு இதுவரை இல்லாத இன்றியமையாமை இப்போது என்ன ஏற்பட்டுவிட்டது என்பது தெரியவில்லை. இந்தி மொழியை இந்நாட்டின் பொது மொழியாக்க வேண்டுமென்று கச்சை வரிந்து கட்டி நிற்பவர்கள், அதற்குக் கூறும் போலிக் காரணங்களைப் போலவே, சமஸ்கிருதம் இத்தமிழ் நாட்டில் பரவவேண்டுமென்று பாடுபடுவர்களும் அதற்கு ஏதேதோ போலிக் காரணங்களைக் கூறுகின்றனர். அதாவது:—

> "சமஸ்கிருதம் தேவமொழி. இந்தியாவின் பழைய நாகரிகம் சமஸ்கிருதத்திலேயே அடங்கி இருக்கிறது. மதத்தின் அடிப்படை உண்மைகள் எல்லாம் சமஸ்கிருதத்தில்தான் உள்ளன. எனவே, சமஸ்கிருதத்தை அனைவரும் படிக்கவேண்டும்."

என்ற காரணங்களைக் கூறுகின்றனர்.

எனவே, சமஸ்கிருதத்தைத் 'தேவ மொழி' என நம்புகின்றவர்களும்—ஒப்புக்கொள்கின்றவர்களும், 'தேவ' இனத்தைச் சேராத மக்களினத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அதனைப் படிக்க வேண்டுமென்று சொல்வதன் காரணம் என்ன?

தேவ உலகத்தில் வாழ்வதாகச் சொல்லப்படும் தேவர்களால் பேசப்படும் தேவமொழியான சமஸ்கிருதம், இப்போது அவர்களாலும் பேசப்படாமல் கைவிடப்பட்டு, "அகதி"யாக நம்மிடம் வந்து அடைக்கலம் புகுந்துவிட்டது—எனவே, அதனைக் காப்பாற்றுவது நம்முடைய கடமை என்ற முறையில் அதனை நாம் கற்று அதற்கு உயிர்ப் பிச்சை அளிக்க வேண்டுமென்பதற்காக இவ்விதம் கூறுகின்றார்களா? அங்ஙனமாயின், அந்த "அகதி"யை நாம் அனைவரும் ஒருங்கு சேர்ந்து கட்டாயமாகக் காப்பாற்றித்தீர வேண்டிய நெருக்கடி எதுவும் அதற்கு இப்போது திடீரென்று ஏற்பட்டு விட்டதாகத் தெரியவில்லையே! தேவமொழியாகிய சமஸ்கிருதம் இங்குள்ள 'பூதேவர்'களால் நீண்டகாலமாகவே காப்பாற்றப்பட்டு வருகின்றது. 'தேவர்'களால் பேசப்பட்டு வந்ததாகச் சொல்லப்படும் சமஸ்கிருதம், இங்குள்ள 'பூதேவர்'களால் பேசப்படாவிட்டாலும், அது, தனக்கு மிஞ்சிய செல்வாக்கை உண்மையாகவே பெற்றிருக்கிறது. வீட்டு மொழி—நாட்டு மொழி என்றழைக்கப்படும் தகுதியை அது இழந்தபோதிலும், ஏட்டு மொழியாக நின்று, நாவினால் ஒலிக்கப்பட்டும், காதினாற் கேட்கப்பட்டும், கோயில்களிலும்—குளத்தங்கரைகளிலும் நல்ல செல்வாக்கோடு தான் திகழ்கிறது. தமிழ் நாட்டிலுள்ள கோயில்களில் சமஸ்கிருதம் அடைந்திருக்கும் செல்வாக்கைக் கண்டு தமிழ்மொழி கூடத் தனக்கு இவ்வளவு செல்வாக்கு இல்லையே என்று வெட்கப்பட வேண்டிய அளவுக்கு அதன்நிலை உயர்ந்திருக்கிறது. தமிழ் நாட்டிலுள்ள கோயில்களில் குடிகொண்டிருப்பதாகச் சொல்லப்படும் கடவுளருக்குக்கூடச், சமஸ்கிருதம் என்றால் ஒரு தனி விருப்பமும் பற்றுதலும், தமிழ் என்றால் அருவருப்பும் வெறுப்பும் ஏற்படுகின்றது. காரணம்:— இன்று தமிழ் நாட்டிலுள்ள கோயில்களில் உறையும் கடவுளரெல்லாம் தமிழினத்தைச் சேராத தேவ இனத்தவரென்றும், தேவ உலகம் என்று சொல்லப்படும் கைலாயம்—வைகுந்தம் முதலான இடங்களில் இருந்து வந்தவர்கள் என்றும் சொல்லப்படுவதேயாகும். இந்த மறுக்கமுடியாத உண்மையினை மெய்ப்பிக்கும் முறையிலேயே தமிழ் நாட்டிலுள்ள கடவுளரையெல்லாம் தேவ இனத்தவரான 'பூதேவரே' பூசை முதலான எல்லாக் காரியங்களையும் சமஸ்கிருத மொழியின் துணைகொண்டே செய்தும் வருகின்றனர்.

அன்றியும், தமிழ் நாட்டிலுள்ள சிவன் கோயில்களிலோ, திருமால் கோயில்களிலோ தமிழ் மக்கள் நுழைந்து அங்குள்ள கடவுள் வடிவங்களைத் தொடக்கூடாதென்னும் 'தேவகட்டளை' இன்றும் நடைமுறையில் இருக்கின்றது. அதோடு, இக்கடவுளரைப் போற்றியும்—புகழ்ந்தும்—வாழ்த்தியும் நாயன்மார்களாலும், ஆழ்வார்களாலும் தமிழில் பாடப்பெற்ற தேவார—திருவாசக—திருவாய்மொழிகளையும் இங்குள்ள 'பூதேவர்'கள் ஒப்புக்கொண்டு, அப்பாடல்களால் அக்கடவுளருக்குரிய வழிபாட்டு நிகழ்ச்சிகளைச் செய்வதும் இல்லை. அங்ஙனம் செய்யாதது மட்டுமல்ல, அப்பாடல்களை எல்லாம் கடவுளர் முன்னிலையில் பாடக்கூடாத பண்டாரப் பாடல்கள் என்றும் ஒதுக்கிவைத்துள்ளனர்.

வடமொழி வழங்காத தமிழ் நாட்டிலுள்ள கோயில்களில் தமிழ் மக்களுக்கு விளங்காத தேவமொழி மந்திரங்களைக் கொண்டு, கடவுட் காரியங்களெல்லாம் நடைபெறுகின்றதென்றால், இக்கடவுளர் எல்லாரும் தேவமொழியாளர்க்குரிய கடவுளராவரே யன்றித், தமிழ்ப் பேசும் தமிழ் மக்களுக்குரிய கடவுளர் ஆகார் என்ற காரணத்தால் தான் போலும், இங்குள்ள தமிழ் மக்கள் எவரும் இம்முறையினை இதுவரை எதிர்க்காமலும் இருக்கின்றனர்!

இவ்வாறு, தமிழ் நாட்டில், தமிழ் மக்களுக்குத் தேவைப்படாததும்—தமிழ் மக்களால் புரிந்துகொள்ள முடியாததுமான சமஸ்கிருத மொழிக்குத் தமிழ் மக்கள் இத்துணைச் சிறப்பும் செல்வாக்கும்

5-ம் பக்கத்தில்

Edited Printed & Published by C. N. Annadurai M. A. at "Dravida Nadu" Press,
95, Tirukkachinambi Street. Conjeeveram.